

Adventes Vēstis

2019
NOVEMBRIS
#286

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

RŪPĒJIETIES PAR
TĀS PILSĒTAS
LABKLĀJĪBU...

Kā atšķirt savu
paša balsi no
Dieva balss?

Veselība

KOFEĪNS UN
SMADZENES

Jauniešiem:

Ejot kopā ar Dievu

Pusaudžiem:

Pazudis Vācijā

Bērniem:

Daniels kopā ar lauvām

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

07

AKTUĀLS JAUTĀJUMS

Kā atšķirt savu paša balsi no Dieva balss?

08

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

Domu muiža

10

PA BĪBELES LAPPUSĒM

**Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 11. daļa**

12

TĒMA

Rūpējieties par tās pilsētas labklājību...

17

VESELĪBA

Kofeīns un smadzenes

19

PĀRDOMAS

Izmeklēšanas tiesa Debesīs

21

SABATSKOLA

**Sabatskolas elementi:
Mūsu jauniešu domas par Bībeles
izpēti sabatskolā**

22

JAUNIEŠI

Ejot kopā ar Dievu

24

PUSAUDŽI

Pazudis Vācijā

26

BĒRNI

Daniels kopā ar lauvām

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Ance ZELČA, Andris PEŠELIS

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti novembrī!

Oktobris mums atnesa vairākas skumjas ziņas – augšāmcelšanās cerībā aizmiguši divi ticībā stipri Dieva bērni, divi Viņa liecinieki, kuri kalpojuši par patiesas palāvības un uzticības paraugu ne vienam vien – sludinātājs Almants Liepiņš un ticības māsa Hilda Tomsone. Paldies Dievam, ka tās ir vien atvadas uz īsu laiku, līdz “Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskatot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši.” (1. Tes. 4:16) Atcerēsimies šai skumjajā laikā paturēt lūgšanās viņu mīļos!

Tuvojas gada nogale, tā ir turpat ar roku aizsniedzama, gluži vai brīnums – kā laiks tik ātri aizsteidzies?! Klāt Latvijas jubilejas mēnesis, un mēs to svinēsim, pateicoties Dievam par darbu, kuru darot, ik dienas varam kalpot savai zemei un tajā mītošajiem ļaudīm. Tieši tāpēc Tēmas rakstā “Rūpējieties par tās pilsētas labklājību” jums būs iespēja iepazīties ar septiņiem kristiešiem, kuru kalpošana sabiedrības labā ir visvairāk pamanāma – ārsti, skolotāju, policisti, vairākiem ugunsdzēsējiem un sabiedriskā transporta vadītāju.

Sadaļā “Vārds mācītājam” šoreiz lasāma Mārtiņa Subatoviča svētruna “Domu muiža”, bet Aktuālais jautājums sniedz atbildi uz to, kā sadzirdēt Dieva kluso balsi.

Rubrikā “Veselība” atradīsiet materiālu par kofeīna iedarbību uz smadzenēm.

Savas lappusītes kā aizvien ir jauniešiem, pusaudžiem un bērniem.

Pārdomājot tos pašus vārdus no Jeremijas 29:7, kas likti par tēmas raksta moto: “Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība”, man gribas domāt, ka tas ir visu mūsu kopējais uzdevums, gaidot Kristus atnākšanu, kad dosimies uz savām īstajām mājām. Lai Dievs jūs bagāti svētī visās tajās vietās, kurās jūs ik dienu rūpējaties par savas pilsētas un valsts labklājību! Priecīgu dzimšanas dienu!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

18. novembris ir īpašs datums mūsu valstij, tās iedzīvotājiem un neatkarīgas valsts idejai tieši Latvijas kontekstā. Ikreiz, uzlūkojot sarkanbaltsarkano karogu vai izdzirdot mūsu valsts himnas "Dievs svētī Latviju" skaņas, pārņem tāda savāda sajūta, kas nelidzinās nekam citam, ko esmu piedzīvojis. Tas šķiet kā brīnums, kā nepelnīta Dieva dāvana, kā nenovērtēts dārgums, kā sapnis gaišā dienas laikā. Tādas un līdzīgas sajūtas droši vien ir daudziem, kas paši pieredzējuši okupācijas laiku un visaptverošās sovetizācijas bezcerīgi skarbo realitāti. Toreiz pati ideja par Latvijas valstiskuma atjaunošanu tika uztverta kā absolūti nerealā, krimināli sodāma un pašos pamatos izdeldējama.

Kopš tā laika esam piedzīvojuši ārkārtīgi daudz radikālu pārmaiņu dažādās jomās, un daudziem

šķiet, ka lielākais neatkarības atjaunošanas ieguvums ir iespēja brīvi ceļot un apmesties uz dzīvi dažādas pasaules valstīs, ko Latvijas iedzīvotāji arī aktīvi izmanto. Tomēr, manuprāt, pats lielākais neatkarības laika ieguvums ir vārda, sirdsapziņas un reliģiskā brīvība. Tāpēc mums šodien no visas sirds vajadzētu pateikties Dievam par to, ka jau gandrīz trīsdesmit gadus sarkanbaltsarkanais karogs atkal var plīvot pāri šai zemei, ļaujot brīvi sludināt Dieva Vārdu un liecināt par to, ko Dievs ir darījis manā un citu kristiešu dzīvē.

Pasaulē tikai kādām 10 valstīm himnas tekstā ir ietverts lūgums pēc Dieva svētības, un šajā sarakstā viena no divām Eiropas valstīm ir arī Latvija. Cilvēku ilgas pēc brīvības, pašnoteikšanās tiesībām un Dieva svētībām ir saprotamas

un atbalstāmas, tomēr pārāk bieži tās ar laiku reducējas uz materiālajām, nevis garīgajām vērtībām. Bet Dieva svētības sevi neietver tikai materiālo labklājību vai visaptverošu pārticību, kas nāk bez lielas piepūles un smaga darba. Lūdzot Dievam svētīt šo zemi un valsti, mums jābūt gataviem atbildēt uz kādu svarīgu jautājumu: "Kā es varu būt par svētību savai valstij, pilsētai, draudzei, ģimenei un ikvienam līdzcilvēkam?"

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

PĀVELA GOIJAS SEMINĀRS. ATSKAŅAS UN PĀRDOMAS

Apustulis Pāvils kādreiz rakstīja Romas draudzei: “Es ilgojos jūs redzēt, lai jums varētu nest kādu gara velti jums par stiprinājumu.” Apustulim Pāvilam neizdevās apciemot Romas draudzi, bet viņš brīnišķīgi stiprināja to vēstulē.

Rīgas 1. draudzei gan bija privilēģija piedzīvot Pāvila ierašanos – ar citu uzvārdu, tomēr ar tādu pašu degsmi, tādu pašu ticības spēku un tik pat pilnīgu nodošanos, kurai kā atbilde seko Dieva varenie darbi. Tieši to Pāvils Goija dedzīgi apliecināja – cik apbrīnojami lielas, patiesībā neierobežotas, ir Dieva iespējas pie Viņa bērniem, kuri izvēlas paļauties un būt uzticīgi līdz galam.

Pāvela Goijas lekcijas bija piesātinātas ar Dieva brīnumu darbiem visā viņa dzīves ceļā, visās dzīves jomās, tie ir bijuši kā varenas liecības līdzilvēkiem un nesuši atgriešanās augļus. Tas bija milzīgs stiprinājums arī man un, kā dzirdēju, daudziem – redzēt, cik varenā veidā Dievs atbild cilvēka gatavībai paklausīt un veltīt savu dzīvi Dieva godam.

Jēzus teica: “Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi. Un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.” (Jāņa 8:31)

Klausoties Pāvelu Goiju, varēja redzēt, kāds ir patiesi brīvs cilvēks – tāds, kurš ir gatavs mirt, ja Dieva gods to prasītu, kurš nebistas nekādu draudu (un šai drosmei seko iespaidīgi atgriešanās stāsti), tāds, kurš piedāvā Dievam savu dzīvību, lai dzīvot varētu kāds cits. Tā mēs redzam, kāda ir cilvēka dzīve, kurā dzīvo Kristus, kurš dzird Dievu un seko Viņam.

Tikai mīlot Kristu, ir iespējams atteikties no komfortablas, augšupejošas biznesa dzīves (kuras ienākumus P. Goija veltīja dievnamu celtniecībai), lai atsauktos Dieva aicinājumam un kļūtu par mācītāju ar trūcīgiem ienākumiem komunistiskajā Rumānijā. Tikai raugoties pasaulē ar Kristus acīm, viņš varēja ieraudzīt spēcīgā lietus gāzē ceļa malā sežam izmisuma māktu sievieti, kuras finansiālā dzīve bija smagā krīzē. Tikai atsakoties no sava “es” un pilnīgi nododoties

Dievam, brālis Pāvels spēja atdot naudu, kas bija nepieciešama pašam, lai steidzami risinātu šīs sievietes un viņas ģimenes problēmas.

Tos, kuri izvēlas iet pašreizējās dzīves ceļu, Dievs apveltī ar īpašu gudrību risināt visus izaicinājumus, tādu Pāvela Goijas dzīvē bija ne mazums; un uz Sava kalpa uzticību Dievs atbildēja ar brīnumiem, no kuriem aizraujas elpa. Par tiem var klausīties un klausīties, bet droši vien katram klausītājam rodas jautājums – kā pašam kļūt par tādu cilvēku? Brālis Pāvels atklāja šo noslēpumu, bet noslēpuma patiesībā nav, jo visiem ir izteikts aicinājums: “Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums” (Jēk.4:8); “Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet” (Jer. 29:13); “Viņš uzmodina mani ik rītu, Viņš ierosina manas ausis, lai es uzmanīgi klausītos kā mācekļi” (Jes.50:4).

Pāvels Goija šos aicinājumus ir ņēmis ļoti nopietni. Viņa laiks ar Dievu ir no 4 līdz 7 rītā, tas tiek aizvadīts ļoti rūpīgā Dieva Vārda izpētē un lūgšanās. Brāļa Pāvela lūgšanas nav vajadzību uzskaitījums (lai gan arī tām ir sava vieta), bet Dieva iepazīšana un Viņa klātbūtnes meklējumi. Tas bija viņa galvenais aicinājums arī mums. Cik nopietni es ņemu Dieva mudinājumu sastapties ar Viņu lūgšanā un Viņa Vārdos un uzturēt komunikāciju visas dienas garumā?

Pāvela Goijas izaicinošie jautājumi bija: “Kāpēc es ticu Dievam? Kāpēc es uz draudzi?” Vai tāpēc, lai mana dzīve kļūtu komfortablāka? Vai es, lai gūtu ko tikai priekš sevis? Vai arī Dieva žēlastības novērtējums ir manu sirdi un skatu pievērsis Viņam un citiem tā, kā Dieva sirds ir pievērstas mums? Vai manā sirdī deg kalpošanas uguns?

Šis 5 lekciju seminārs lika aizdomāties par visām svarīgākajām ticības tēmām, ieskaitot jautājumu: “Kā varu zināt, ka esmu glābts?” Kāda draudzes māsa man teica: “Tagad esmu sapratusi to, kas gadiem nebija skaidrs.”

Pāvela Goijas vēstījums visos jautājumos bija vienkāršs un skaidrs, ar spilgtiem piemēriem, Svētā Gara spēka piepildīts – meklēt pašu Dievu,

ieklausoties Viņā, dziļi pārdomājot, noliekot visu savtīgo, lai iemantotu Viņa tuvumu.

Dievs, atvedot pie mums Pāvelu Goiju, ir dāvējis sevišķas svētības. Tā Gara uguns, kas deg Pāvelā, skāra arī mūsu sirdis. Es jutos sevišķā veidā stiprināta, tieši atceroties viņa varenās liecības, kas parāda, ka mūsdienās Dievs darbojas caur Saviem uzticīgajiem bērniem tikpat vareni kā sendienās.

Jēzus teica: “Jūs būsiat mani liecinieki.” Kādas ir manas liecības? Vai tās spēj kādu pacelt? Ko es darīšu ar svētībām, kas ir saņemtas? Dieva Vārds saka: “Svētīgāk ir dot nekā ņemt.” Paldies, brāli Pāvel, par tavu ticību un uzticību! Lai Svētais Gars caur to stiprina mūs katru un arī tos, kuri semināru vēl var noskatīties internetā!

Helvi Rancāne

Dažu sabata stundu laikā piedzīvots daudz pozitīvu impulsu. Pāvels ar saviem daudzajiem dzīves stāstiem aicināja mani uz dziļāku piedzīvojumu ar Dievu. Viss bija tik reālistiski, piezemēti, ka jau uzrunu laikā redzēju, kur manā kristīgajā dzīvē iespējamās izmaiņas, lai Dievs varētu mani darboties. Tāpat uz daudzām pārdomām skubināja Pāvela daudzkārt teiktais: “Visiem vajag Jēzu!” Tagad, satiekot kādu cilvēku dzīves ceļā, daudz biežāk prātā ienāk doma – arī viņam vajag Jēzu, vai es kaut ko varu darīt, lai viņš tuvojās Jēzum?

Dainis Rudzītis

Pateicos par iespēju padalīties ar iespaidiem par ļoti spēcīgo un svētībām bagāto mācītāja Pāvela Goijas semināru! Visvairāk mani iespaidoja atklātība un vaļsirdība viņa uzrunās. Jutos, it kā jau sen pazītu Pāvelu. Tas mani pārsteidza un ļoti iedrošināja. Šķiet, ka uz brīdi atrados Jaunajā Zemē, kur mēs visi jutīsimies kā viena saliedēta ģimene.

Kad viesis stāstīja par ticību un drosmi, kura bija viņa tēvam un vectēvam, es apjautu, ka, domājot par saviem bērniem un tuviniekiem, vissvarīgākā lieta ir atstāt piemēru par savu ticību un stipro paļāvību uz

Dievu, jo tieši praktiskā kristietība reālajā dzīvē (nevis mani pareizie vārdi) ir tas, kas atstāj paliekošu iespaidu apkārtējo sirdīs. Pāvela Goijas tēva attieksme pret nenosvērto, izaicinošo un ļoti nepatīkamo dēlu pusaudzi bija... lūgšanas – pastāvīgas, dedzīgas, neatlaidīgas (bieži pat līdz rītam) – un mīlestība, “kas nekad nebeidzas”. Šī beznosacījuma mīlestība ir atslēga, lai Dieva mīlestība caur mums atbrūnotu cietās sirdis.

Mēs visi ļoti priecātos vēlreiz satikt Pāvelu Goiju Latvijā!

Loida Tarasenko

MISIJAS SKOLAS “SŪTI MANI” STUDENTU PĀRDOMAS:

No jauna guvu atklāsmi par to, ka LIELAM Dievam jālūdz LIELAS lūgšanas! Šī semināra iespaidā esmu vairāk sācis lūgt, un tas man dod spēku. No P. Goijas stāstītā ieraudzīju, cik draudze var būt stipra, ja tā ir orientēta uz lūgšanām un ja KATRS draudzes loceklis ir iesaistīts kādā kalpošanā. Tāpēc esmu sācis raudzīties uz savas draudzes locekļiem un ieteikt, kā viņi varētu kalpot ar to, kas viņiem sanāk, lai ar savu devumu palīdzētu pasteidzināt Kristus otro nākšanu.

Seminārs iedvesmoja lūgt, līdz saņemtu atbildi. Beidzot liekas, esmu gatavs pieņemt šo izaicinājumu, un jau tas ir bijis īpašs piedzīvojums. Pateicība Dievam par P. Goijas vienkāršo un drosmīgo ticību. Esmu mainījis fokusu savām lūgšanām no tiekšanās pēc svētībām uz aizlūgšanām par citiem, lai Kungs var mani lietot par svētību. Tas ir tik aizraujoši, atvieglotāji un ticību iedvesoši! Tā sāku ieraudzīt, ka kalpošanas, ko Viņš man ir uzticējis, īstenībā ir Viņa paša darbs, ko tikai Viņš var paveikt. Sirdi var aizskart tikai Jēzus spēks, tāpēc tas liek paslēpties Viņā vēl vairāk, aizmirstot par savu nevarību. P. Goija lika saprast kristieša augsto aicinājumu un – kā praktiski to parādīt citiem. Mums nav neviens jāpārlicina kļūt par SDA, bet viņiem mūs ir jāpārlicina, ka ir gatavi būt SDA. Visnoderīgākās bija piektdienas apmācības, kurās guvu praktiskus instrumentus un avotus, ko tālāk

pētīt. Esmu vēl vairāk iedvesmots iesaistīt katru draudzes locekli, īpaši jaunos, kalpošanā, lai notiek istā izaugsme un mēs beidzam skatīties uz sevi! Uz ko fokusējamies, par to aizdegamies (kā lupa). Jānovirza cilvēku fokuss! Liels prieks ir arī par to, kā Dievs ir iespaidojis draudzes locekļus. Rezultātā esam sākuši katru vakaru lūgt ar mūsu draudzes vecāko, lasot Jozuas grāmatu, iestājoties par katru draudzes ģimeni ar to neticīgajiem locekļiem un meklējot Dieva gribu misijai mūsu pilsētā. Un Viņš jau atbild un vieno mūs, kā nevienā citā veidā tas nebūtu iespējams!

Uzlabojumi? Vajadzēja aicinājumus ar iespēju atsaukties un info par tālākiem soļiem, ko cilvēki var spert uz nodošanas!

Protams, Goija ir Goija. Ļoti palicis prātā: “Dievs, man ir problēmas, bet es vēlos Tevi vairāk nekā risinājumus. Dari, ko gribi, tikai ļauj man Tevi iepazīt!” Tas praktiski ietekmējis manu dzīvi, jo ar šo domu dzīvoju kopš semināra; tā ir tik atbrīvojoša un atdzīvinoša doma! Mazliet apbēdināja tas, ka bija tik ļoti daudz jau dzirdētu stāstu. Taču ārkārtīgi vērtīga personīgi man likās piektdiena. Vēlreiz atcerējos: ir jālūdz! Starpbrīdi ar draugiem jau vienojāmies atsākt vismaz 1 lūgšanu rītu nedēļā. Otrā lielā atziņa jeb atgādinājums bija par to, ka ikkatram draudzes loceklim ir jābūt iesaistītam kalpošanā, nevis jāgaida uz mācītāju. Tā bija šokējoša statistika, ka kopš vēsturiski katrai draudzei tika pieņemti mācītāji, draudzes skaitliskā izaugsme kritās no 200% uz 3% – to gribētos kaut kur pārlasīt, neticami! Tomēr visnotaļ saskaņā ar Praviešu Gara brīdinājumiem par mācītāja lomu un draudzes lomu. Nedrīkstam iet uz dievkalpojumu kā saņēmēji, mums turp jāiet dot, jo ir jābeidz domāt par sevi. Treškārt – cik svarīgi cilvēkiem stāstīt stāstus, nevis teoriju, jo vajadzīgs savilņojums un dopamīns lēmuma izdarīšanai – ne velti Radītājs runāja līdzībās.

Šis bija iedvesmojošs seminārs, kas vairoja ticību un parādīja, cik varenos veidos Dievs var darboties to dzīvē, kas sirsnīgi un neatlaidīgi

lūdz. Ļoti vērtīgs bija piektdienas rīta seminārs, kur P. Goija līdzdalīja savu pieredzi, kalpojot dažādās izaicinājumu pilnās draudzēs. Tas deva daudz labu ideju par to, kā evaņģelizāciju varētu veikt manā pilsētā. Noderīga atziņa bija arī par to, ka nevienam plānam vai programmai nebūs vērtības, ja pirmajā vietā nebūs Dieva Gars. Bet plānam ir jābūt no Dieva izlūgtam.

Visvairāk uzrunāja semināri par lūgšanu spēku. Lūgšana nav notikums, lūgšana ir dzīvesveids. Lūgšanām nav spēka, ja lūdzam rutinētas lūgšanas.

Atmiņā palika doma, ka Dievam ir jāiemāca mums, ka mēs neko nespējam, tikai tad sāk notikt Dieva brīnumi. Dievam priekš mums ir neiedomājami plāni, bet, tos piepildot, visdrīzāk būs jāiet cauri sāpēm, un to mēs nemaz negribam.

Mani ļoti aizkustināja šie semināri un uzrunāja doma, ka mums nevajag programmas, kas nāk no mums pašiem, bet lūgšanas un Dieva plānu. Man patika P. Goijas tiešums un nerunāšana aplinkus, bet tieši sirdī. Viņa semināri pamudinājuši vairāk ieklausīties Dieva balsī, nevis paļauties uz savu prāta gudrību, kura nav diži liela. Pirms kaut ko gatavoju – kādas nodarbības utt., cenšos norimt un sadzirdēt Dievu.

KIJEVAS KAMERKORA 20 GADU JUBILEJAS KONCERTTŪRE

11. un 12. oktobrī Rīgas un Cēsu iedzīvotājiem tika pasniegta brīnišķīga dāvana – iespēja piedalīties Dieva slavēšanā, baudot brīnišķīgu augsta līmeņa kora mūziku Kijevas adventistu kamerkora izpildījumā.

Kijevas kamerkoris tika dibināts 1999. gadā Kijevā pēc Septītās dienas adventistu draudzes iniciatīvas. Kora kolektīvu veido dziedātāji amatieri, kurus vieno ticība un mīlestība uz Kungu un vēlme pagodināt Viņu.

Kora pirmā diriģente bija Inna Proļinska (Инна Пролинская), bet nemainīga kora koncertmeistare līdz pat šai dienai ir Zoja Iljušenko (Зоя Иллющенко). Koris aktīvi darbojas Kijevā un ārpus tās, organizējot

Ziemassvētku un Lieldienu labdarības koncertus simfoniskā orķestra pavadībā un piedaloties dažādos kristīgos dievkalpojumos ārpus draudzes. Šobrīd korī ir apmēram 40 cilvēku, tā kolektīvs regulāri tiek papildināts ar jauniem spēkiem.

Vairāk nekā 20 gadu darbības laikā SDA Kijevas kamerkoris ir piedalījies daudzos garīgās mūzikas festivālos Ukrainā un ārzemēs (Krievijā, Baltkrievijā, Polijā, Igaunijā, Latvijā). 2017. gadā par godu reformācijas 500. gadadienai tika organizēta kora koncerttūre vairākās Vācijas un Čehijas pilsētās.

Kora repertuārā ir gan krievu un ukraiņu garīgās kora mūzikas klasiku skaņdarbi, gan mūsdienīgas kristīgo himnu apdares, gan ebreju tautasdziesmas, spīričuēli u.c. To visu bija iespēja baudīt arī klausītājiem Latvijā.

Kolektīva darbības mērķis ir pagodināt Kungu un ar kora dziedājumu palīdzību izplatīt evaņģēlija vēsti, un veikt misijas kalpošanu.

2009. gadā, kora pastāvēšanas desmitajā gadadienā, tika izdots kompaktdisks "Slavējiet Kungu

no debesīm"; tajā apkopoti 12 Ukrainas, Krievijas un Rietumeiropas komponistu skaņdarbi.

2013. gadā par kora diriģenti tika uzaicināta Karina Jevtušoka (Карина Евтушок), viņa turpināja darbu ar kori atjauninātā sastāvā. Karina Jevtušoka ir absolvējusi Kijevas P. Čaikovska nacionālās mūzikas akadēmijas maģistrantūru specialitātē kordiriģēšana, viņa aktīvi piedalās muzikālajā kalpošanā.

Par godu 20. gadadienai Kijevas kamerkoris organizēja jubilejas turneju pa Baltijas valstu pilsētām, viesojoties Rīgā, Cēsīs, Tallinā. Pēc koristu teiktā, tas bija ļoti svētīgs laiks visiem – brīnišķīgie koncerti Kunga godam, kā arī brāļu un māsu sirsnīgā uzņemšana neatstāja vienaldzīgu nevienu!

Kijevas kamerkora koristi par iespēju kalpot nu jau veselus 20 gadus ir pateicīgi Kungam, tāpēc jubilejas koncertu nosaukums bija "Kungs, Tavā spēkā!"

Gods un slava Dievam par iespēju pagodināt Viņa svēto Vārdu!

Materiālu sagatavoja Karina Jevtušoka, tulk. A. Roze

GAIDĀMIE NOTIKUMI

No 2. līdz 9. novembrim norisinās Vispasaules adventistu Lūgšanu nedēļa. Šī gada moto "Uzticīgs saviem praviešiem".

10. novembrī 10.00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a LDS Sieviešu kalpošanas nodaļas organizēts seminārs "Uzvaroša dzīve Kristū". Programmā: svētruna, liecības, 3 semināri, dziesmas, sadraudzība.

Kļūdas labojums: "Adventes Vēstu" 2019. gada oktobra numura 11. lpp., rakstā "Apsūdzētājs ir uzvarēts!" 3. slejas 3. teikumam jābūt šādam: "Man nekad prātā nav ienākusi doma sadarboties ar padomju varas drošības pārstāvjiem."

Ir mīlestība vai aizspriedums?
 "Vai es esmu gatavs laulāties?"
 Bībeles attieksme pret laulību?
 "Kā iemācīt bērniem pateikt NE?"
 "Vai Dievs atbildēs?"
 draudze
 noru
 LIDIJA NEIKURE
 "Kāpēc man pastāvīgi ir jābūt intīmas attiecības līdz laulībām?"
 vīrieša psiholoģiskās īpatnības?

"Patmos"
jaunums

KĀ ATŠKIRT SAVU PAŠA BALSI NO DIEVA BALSS?

Šis ir ļoti sarežģīts jautājums. Nevienam cilvēkam nezina, kas notiek otra cilvēka galvā. Lielākā daļa cilvēku savā galvā nedzird nekādas balsis; tie labi atšķir, ka balss viņu galvā pieder pašam. To var dēvēt arī par “saprāta balsi”, “sirdsapziņas balsi” vai “iekšējo balsi”. Normāli cilvēki domā ar iekšējās balss palīdzību, iekšēji artikulējot abstraktas idejas, analizējot situācijas, plānojot, ko sacīt vai darīt tālāk, izsakot klusās lūgšanas savā prātā. Ar lielu pārliecību var apgalvot, ka šī “iekšējā balss” nepieder Dievam. Šī balss pieder pašam.

Taču psihiatrijā ir zināmi gadījumi, kad cilvēkus moka iekšējās balsis galvā. Pacienti apgalvo, ka “dzird” balsis. Šīs balsis biedē, pavēl darīt dažādas lietas, iejaucas pa vidu domu pavadienam; var pat šķist, ka tās atskan no ārienes. Ja šādas balsis atkārtojas, tas nozīmē, ka ir laiks griezties pie ārstiem. Balsu dzirdēšana, halucinācijas vai maniākālas domas galvā ir pazīme vairākām nopietnām psihiskām saslimšanām.

Autentiska balss, kas pieder Dievam, dzirdamā formā ir pieminēta Bībelē, lai gan panti: “Tā saka tas Kungs...” neietver sevī paskaidrojumu, kā šī informācija ir tikusi uztverta. Bībeles autori šādi tikai konstatē informācijas izcelsmi. Otrkārt, Dieva balss, kā to atspoguļo Bībele, nav destruktīva. Tā brīdina, bet nebiedē. Tā pievērš uzmanību, bet nav uzmācīga. Dieva balsi var noraidīt, bet psihisko saslimšanu halucinācijas nerimstas pat ar lūgšanu palīdzību, jo to izcelsme ir paša cilvēka smadzeņu bojājumos.

Klusā balss

Tomēr vairāki ticīgi cilvēki apgalvo, ka esot dzirdējuši Dieva kluso balsi. Uzmanīgi uzklaosot šīs liecības, var secināt:

a) klusā balss (jeb klusā doma) tiešām ir klusa un neuzmācīga. Tā

atskan īstajā brīdī, kad ir jāveic nozīmīgas izvēles. Šī balss nav apdullinoša, dūsmīga vai šokējoša. Šī klusā balss ir kā dabisks turpinājums lūgšanās uzdotajiem jautājumiem. Tā neiejaucas pa vidu, ārpus konteksta. Dieva klusā balss ir iekšpus konteksta. Tā uzrunā maigi;

b) Dieva klusā balss (jeb klusā doma) var brīdināt, bet tā nav negatīva. Dieva klusā balss nesatur citu cilvēku kritiku vai negatīvas ziņas par citiem. Ja “iekšējā balss” padara nervozu, nesaka neko pozitīvu, tikai satrauc, padara nospiešanu un nomāc, tad šādi balsij var būt cits, pat medicīnisks, iemesls. Svētie Raksti liecina, ka pat tad, kad Dievs vēstīja kaut ko sliktu, Viņš vienmēr šo vēsti līdzsvaroja ar cerību;

c) Dieva klusā balss (jeb klusā doma) iedrošina. Tā iedvesmo garu un dvēseli, atspirdzina pat kaulus. Dieva klusā balss atnes prieku ar domu, ka Dievs redz, dzird un ir klātesošs. Viņš zina tavas rūpes un par tevi rūpējas;

d) Dieva klusā balss (jeb klusā doma) apstiprina to, ko apkārtējie saprot kā vislabāko risinājumu. Klusās balss nestā informācija var pat sakrist ar to, ko ir uztvēruši apkārtējie cilvēki, ar kuriem nākas kontaktēties visvairāk. Nav reti tie gadījumi, kad šādu (vai līdzīgu) kluso balsi ir “dzirdējuši” divi vai trīs. Kā rakstīts: “Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes” (2. Kor. 13:1). Ja tava “klusā balss” ir tik atšķirīga no tā, ko citi saprot kā pareizu, vai dīvaina, tad būtu nepieciešams izvērtēt šīs “balss” patieso izcelsmi. Taču, ja tavu “klusu balsi” vai “klusu domu” apstiprina arī apkārtējie, īpaši pieredzējušie draudzes locekļi, tad var sacīt, ka šai “balsij” ir svars;

e) Dieva klusā balss jeb “klusā doma” ir saskaņā ar Bībeli. Protams, arī citas “balsis” var saturēt kaut

ko no Bībeles. Pat Endoras burves izsauktais Samuēļa gars “runāja” it kā Bībeles pravietis, tomēr tas bija tik biedējoši, ka atņēma ķēniņam spēkus, un viņš nogāzās zemē (2. Sam. 28:15-20). Klusā balss ir saskaņā ar Rakstu principiem un apsoliņumiem, nekad nerunājot tiem pretī. Dieva “klusā balss” neaizvieto Rakstus un netop arī par Rakstu skaidrotāju. Dieva “klusā balss” neveido doktrīnas vai kristieša uzvedības standartus Rakstu vietā. Visas “klusās balsis”, kuras nāk no Dieva, pakļaujas Svēto Rakstu mācībai. Tās saskan ar Rakstiem. Tās apstiprina esošos Rakstus un no tiem izrietošo kristīgo praksi.

Kā Dievs komunicē?

Dievs primāri runā caur Svētajiem Rakstiem. Tas notiek komunikācijā caur lūgšanu, lūgšanas laikā vai pēc lūgšanas. Dieva “klusā balss” atklāj Viņa raksturu. Tā uzrunā ar kaut ko personisku un tuvu. Te ir svarīgs personisko attiecību konteksts. Ne velti Rakstos ir stāstīts par staigāšanu tā Kunga vaiga priekšā.

Dievs spēj komunicēt arī caur apkārtējiem cilvēkiem. Tas var notikt, piemēram, sarunas laikā ar citiem, dziedot dziesmu vai svētrunas laikā. Kaut kas noteiktā brīdī īpaši uzrunā. Tas ir kā “apgaismības brīdis”, kas iedrošina – tagad un šādi. Var gadīties, ka tu par kaut ko domā, par ko neviens cits nezina. Tu savā prātā risini kādu problēmu, kuru zina tikai Dievs; un tad pēkšņi – nāk atbilde, par kuru tu saproti, ka tā domāta tev personiski un ir nākusi īstajā laikā un tev saprotamā veidā.

Dieva balss (jeb klusā doma) nes mierinājumu un prieku. Neskaidriības brīdī es varu būt apjucis, nezinā, nedrošs, nemiera pilns. Taču, kad atskan šī Dieva “klusā balss”, tā atnes mieru, atspirdzinājumu un tādu kā laimes sajūtu, apziņu, ka te ir risinājums.

Turpinājumu lasīt 9.lpp.

DOMU MUITA

Mārtiņš Subatovičs –
Rīgas 1. draudzes mācītājs

Dieva skaidrais un spēcīgais Vārds runā par procesu, kas mūsos notiek biežāk nekā reizi sekundē – domāšanu. *Sal. pam. 4:23* saka: “Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība.” Bībeles izpratnē sirds ir iekšējais cilvēks – vieta, kur noris domas, lēmumi, attieksmes un dzīvo patiesā svētnīca – sirdsapziņa. Debesu centrā esošajā svētnīcā valda Dievs, bet kas valda mūsos? Sirds – cilvēka būtības svētnīca. Sirds ir vieta, kur Dievs mūs aizskar, kur notiek lielākās iekšējās cīņas ar kārdinājumiem, kur tiek piedzīvotas uzvaras.

Par cilvēku ir daudz salīdzinājumu. Piemēram, cilvēks ir tas, ko viņš ēd. Taču, runājot par garīgo cilvēku, *Sal. pam. 23:7* pauž, ka cilvēks ir tas, ko viņš domā. Doma ir ierosinātājs pirms emocijām un jūtām, kas pāraug rīcībā; savukārt rīcība var pāraugt ieradumos, kas veido mūs un mūsu raksturu.

No kurienes sākas grēcīgais cilvēks? Vai grēcīgas ir mūsu rokas, acis, mute? Nē, viss sākas ar grēcīgu sirdi! *Mt. 15:19* Dieva vārds to apliecina: “Jo no sirds iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi.” Cilvēks nav tas, kā viņš sevi pasniedz citiem, cilvēks nav viņa rīcība. Mēs esam tas, ko domājam savā sirdī!

Mēs reaģējam uz apkārt notiekošo dažādi, bet radikālas pārmaiņas iespējamās vien tad, kad Svētais Gars sāk pārvaldīt mūsu domas, pirms vēl ārēji redzamais – rīcība, attieksme – ir kļuvis citāds. Tas mums liek būt galēji godīgiem, jo patiesā kristietība sākas no sirds pārveidošanas.

Ps. 139:23-24 Dāvids lūdz: “Pārbaudi mani, ak Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani

pa mūžības ceļu!” Dāvids nelūdz, lai viņa rīcība vai darbi tiek kontrolēti, viņš lūdz Dievam sirds svētnīcas izmeklēšanu.

Nereti, runājot ar cilvēkiem, mēs viņiem it kā piekrītam, sasmaidāmies, bet ikvienā no mums notiek paralēlas domas, ko redz vien Dievs. *Mt. 9:4* Jēzus, redzēdams cilvēku domas, vaicā: “Kāpēc jūs domājat ļaunu savās sirdīs?” Ko tas prasītu no jums, ja blakus jūsu rīcībai un vārdiem būtu iespējams dzirdēt arī jūsu sirds domas? Ne vārds izteiktais ir patiesā lūgšana, bet gan sirdī apslēptais un nodomātais.

Par Jēzu *Atkl. 13:8* ir sacīts “kopš Pasaules radīšanas nokautais Jērs”. Kā iespējams šāds apzīmējums, ja par nokauto Jēru Viņš kļūst pēc aptuveni četriem tūkstošiem gadu, atdodot dzīvību Golgātas kalnā? Te tiek atklāta domas būtība un Bībeles patiesība. Jēzus šo Upuri un lēmumu atdot dzīvību nesa Savā sirdī jau pirms Pasaules radīšanas. Viņš nesa Savā sirdī šo domu, jo Tas Viņš ir.

Preteji Dievam, kas no paša sākuma bijis nokautais Jērs, sātans jau no paša sākuma ir bijis slepkava. Jēzus *Jn. 8:14* saka jūdiem: “Jūs esat no sava tēva – velna, un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.” Jēzus jau pirms Pasaules radīšanas nesa Upuri sirdī, taču sātans no paša sākuma

sirdī nesa sacelšanos pret Dievu. Lai gan reālas ļaunuma izpausmes rīcībā nenotika uzreiz, viņš jau tad bija tas, ko domāja savā sirdī.

Ja tu paliec, rosies un dzīvo savās domās, tas tu esi. *Mt. 5:28* apliecina: “Ikviena, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.” Dieva skatījumā tavas domas pat bez reālas rīcības ir tava būtība un identitāte. Jēzus Kalna svētrunā *Mt. 5:21-22* saka: “tev nebūs nokaut, un kas nokauj, tas sodāms tiesā”. Taču tieši tāpat Viņš pielīdzina dusmas, kas ir attieksmes izpausme sirdī, kā iemeslu sodīšanai augstā tiesā. Ja tu nes dusmas sirdī, tu Dieva acīs esi slepkava, un neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību. Kāpēc tas ir tik izšķiroši? Dievs Savā žēlastībā ir ar Svēto Garu pie katra cilvēka, taču dažādu izvēļu dēļ Svētais Gars tiks pakāpeniski atņemts cilvēkiem, kuri Viņu atraida. Kamēr Svētais Gars ir pie cilvēkiem, sirdī auklēta ļauna doma nepāraug rīcībā; bet vai jūs varat iedomāties, kas notiks, kad viens no lielākajiem Svētā Gara augļiem – savaldība – tiks atņemts? Vai pēdējā laikā robežas pazudis un Dievam nāksies pieļaut domas pilnīgu attīstību, kas nes nāvi un ciešanas?

Pamatvienība, kas ienāk mūsu sirdī un pēc kā Dievs mūs uzlūko, ir domas. *1. Sam. 16:7* sacīts: “Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi.”

“DIEVS NESKATĀS TĀ, KĀ REDZ CILVĒKI; CILVĒKS REDZ, KAS PARĀDĀS VIŅA ACĪM, BET TAS KUNGS UZLŪKO SIRDĪ.”

“KĀ NODOT DOMAS SVĒTĀ GARA PĀRVALDĪBĀ? LŪDZIET BEZ MITĒŠANĀS UN ATTIECIETIES NOPIETNI PRET KATRU DOMU! GRĒKU NOŽĒLU PĀRCELIET NO ĀRĒJĀS UZ IEKŠĒJO PASAULI; ATCERIETIES, KA ESAT TIE, KO DOMĀJAT.”

Kāds ir risinājums? Kā nodot savu domu pasauli Svētā Gara pārvaldībai? Kontrolē domas, ko tu sevī ielaid! Mūsdienās informācijas avotu ir neizsmeļami daudz, domas var ienākt gan no Dieva, gan sātana. Mēs esam aicināti domas, kuras grasāmies laist pāri sirds sliekšnim, atdot Svētā Gara pārbaudei tikpat stingri kā muižā, kur muitnieki pārbauda preci – vai tā ir laba, vai to drīkst laist pāri robežai, vai tā nenesīs kaitējumu. Katrai domai, kas grib šķērsot robežu, veic rūpīgu pārbaudi, no kurienes tā nāk – no Dieva vai no sātana – un kādas būs tās ielaišanas sekas!

Kā to izdarīt? Tiklīdz nāk jauna doma, nekavējoties lūdz! Neielaid to sevī bez pārbaudes. Lūgšana ir kā STOP zīme sātana vēlmei pārvest pāri robežai ļauno un nederīgo, iznīcības pilno, bet mūsu uzdevums ir atdot šo preci jeb jauno domu rūpīgai pārbaudei, ko sirdī veic Svētais Gars. Mēs paši nekad nevaram būt pietiekami gudri, lai izvērtētu domas saturu un izcelsmi. Īstā svēttapšana notiek, kad ļaujam Dievam izmeklēt savu sirdi. Varbūt kādam tas šķitīs pārāk sīkumaini – izmeklēt katru mazāko domu, taču tas ir vienīgais veids, kā ļauno Dieva gudrībā un žēlastībā nocirst saknē. Svarīgi atcerēties, ka kārdinājums nav grēks. Grēks ir kārdinājumu pieņemšana.

Cilvēki ir pieraduši uztvert domas kā nekontrolējamu procesu. To varētu salīdzināt ar Šengenas zonu, kura ir bez robežkontroles, un pārvietoties tajā iespējams ļoti brīvi. Tas ir absurds un nepatīss uzskats. Cilvēks nespēj kontrolēt domas ienākšanu sirdī, taču nes atbildību, kas ar to tālāk tiek iesākts, pat ja domu nākas

atgānāt simtiem reižu. Arī Jēzus tapa kārdināts, bet katru reizi Tēva spēkā pat visvilinošākos piedāvājumus uzvarēja.

Revolūcija garīgajā dzīvē sākas tad, kad mēs nevis nožēlojam savu rīcību, bet kad tā sāk skart mūsu domas, kuras varbūt pat neesam izteikuši vārdos, realizējuši, bet tikai nodomājuši. Kad domu pasaule nonāk Svētā Gara pārvaldībā, Dievs dod mums žēlastību ieraudzīt sevi Viņa acīm. Tad mēs ieraugām, cik ļoti aptraipījušies esam ar domām, kas varbūt ilgušas vien trīs sekundes, bet bijušas pilnas skaudības, izsmiešanas, zaimošanas... Un rodas neapturama vēlme tūlīt lūgt par to piedošanu Dievam, lūdzot šķīstīšanu Jēzus asinīs.

Cilvēks mēdz izturēties ļoti vieglprātīgi, zaudējot savaldību, pacietību, laipnību, kas ir Svētā Gara augļi. Tieši tāpēc tik svarīgi uzreiz lūgt piedošanu un saņemt šķīstīšanu, nošķirtību no ļaunām domām. Grāmatā “Kristus līdzības” 251. lpp. tiek atgādināts, ka Dievs redz katru pārvarēto kārdinājumu ļauties ļaunām domām, ko neredz ne pasaule, ne tuvākie draugi, bet Jēzus to redz un top pagodināts.

Kā nodot domas Svētā Gara pārvaldībā? Lūdziet bez mitēšanās un attiecieties nopietni pret katru domu, kas grib šķērsot jūsu sirds robežu! Grēku nožēlu pārceliet no ārējās uz iekšējo pasauli; atcerieties, ka esat tie, ko domājat. Svētīgi esat tie, kas balināt savas drēbes Jēzus asinīs! Āmen.

Sagatavoja Annija Bormane

(Turpinājums no 7.lpp.)

Dieva “klusā balss” mudina uz grēku nožēlu un grēku atstāšanu. Tā nav uzmācīga, drūma, ar negatīvu noskaņojumu vai vainas sajūtu. Nē. Tā mudina uz atbrīvošanu: “Te ir brīvība!”, “Te ir tas labais ceļš, staigā pa to!”

Dieva “klusos balsi” var sadzirdēt, kad notiek tā sauktā apstākļu sakritība. Tie var būt zīmīgi notikumi, bez kuriem šo “klusos balsi” nepadzirdētu. Dievs tad parliecina nevis ar kaut ko jaunu, bet gan ar jau zināmo, no kā tu iepriekš vēlējies izvairīties vai ko ignorēji. Tad pienāk brīdis, kad apstākļi tevi nostāda fakta priekšā un tu beidzot “sadzirdi”, ko tev “saka” Dievs.

Vēl viens svarīgs faktors ir vēlēšanās “dzirdēt” Dieva balsi. Daudzi apgalvo, ka nekad to nav dzirdējuši, lai gan ir vēlējušies. Te ir svarīgi apzināties, kas tiek sagaidīts no šādas Dieva “klusās balss”. Var sanākt, ka cilvēks “nedzird” šo “balsi” tādēļ, ka pie sevis ir iedomājies veidu, kā tai būtu jāskan, lai to noturētu par Dieva balsi. Ja tas nenotiek veidā, kā cilvēks to bija iedomājies, tad seko vilšanās. Tomēr šeit ir svarīgi lūkoties tālāk un augstāk. Var gadīties, ka Dievs ir runājis ne reizi vien, bet cilvēks to pat nav uztvēris kā Dieva balsi. Dieva balss saklausīšana ir ciešā saikne ar vēlēšanos Viņam paklausīt. Ja esmu stūrgalvīgi pretojies Dieva Vārdam, tad kāda būtu nepieciešamība Dievam kaut kā īpaši mani uzrunāt, pārliecināt vai pierunāt? Kāda ir garantija, ka es šo “klusos balsi” savas attieksmes dēļ nenoraidu tieši tāpat, kā noraidu skaidro Dieva Vārdu? Te šīs lietas ir savstarpēji saistītas.

Staigāšana garā ir kristīgais dzīvesveids, kad cilvēks dzīvo dzīvi, darot visu pastāvīgā komunikācijā ar Dievu. Tā ir sevis noskaņošana saklausīt šo īpašo Dieva “klusos balsi” caur ļoti daudzām lietām visapkārt, ne tikai kā “klusos domu” galvā. Tas ir īpašais skatiens, kā uzlūkot apkārtējo pasauli: dabu, cilvēkus un apstākļus, kas palīdz saziņot Dieva klātbūtni. To vingrinot, var pēkšņi atklāt, ka Dieva “klusā balss” nemaz nav tik klusa vai reta. Ir tikai jānoskaņo sevi uz atbilstošā “viļņa”, vingrinoties to uztvert.

Andris Pešelis

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 11. DAĻA

Tā nu viņi dzied īpašu dziesmu Kunga priekšā. Vai apustuļi kopā ar Jēzu dziedāja tieši pirms Viņa tiesas un Ģetzemanes dārza? Bībele saka – jā (Mat. 26:30). Viņiem bija īpašas attiecības. Vai zināt, kas par viņiem ir teikts? Kad apustuļus tiesāja par viņu ticību un tiesātāji tos uzlūkoja, tad pēc viņu balss, viņu drosmes un viņu teoloģijas varēja pateikt, ka viņi ir bijuši kopā ar Jēzu; viņi atspoguļoja Jēzus mācību un raksturu. 144 000 atspoguļos Jēzus tēlu pēdējās dienās; arī visiem ticīgajiem ir jāatspoguļo Jēzus tēls.

Ir kāds interesants aspekts, kas saistīts ar 144 000 – kāpēc tiek teikts, ka šie ir 12 000 no 12 ciltīm. Šis ciltis tiek uzskaitītas, bet divas ir izlaistas. Ikvienam ebreju vārdam ir sava nozīme; Bībelē visiem īpašvārdiem ir nozīme. Kad tika nosaukti Jēkaba dēli (jūs par to varat lasīt Bībelē), caur to vārdiem varam pamanīt sava veida krīzi. Piemēram, kad Leai dzima Jūda, viņa teica: "Es slavēšu To Kungu" (1.Moz. 29:35). Pirmdzimtais bija Rūbens, vārds Rūbens nozīmē "Dievs mani ir uzlūkojis" (1.Moz. 29:32). Katru reizi bija šis apgalvojums, un tā daļa tika izteikta ar katra dzimušā dēla vārdu.

Atklāsmes grāmatas 7. nodaļas uzskaitījums ir atšķirīgs no visiem citiem. Tas nesākas ar pirmdzimušo, Rūbenu. Tas sākas ar Jūdu. Tajā nav ievērots arī cilšu lielums. Visbeidzot – sarakstā nav Dana cilts un Efraima cilts. Bībele saka, ka "Dans ir kā čūska uz ceļa" (1.Moz. 49:17) un ka "Efraims ir pievienojies elka dievu

pielūdzējiem" (Hoz. 4:17). Abi – Dans un Efraims – bija pazīstami ar nodošanos elkdievībai. Ja ir kaut kas, pret ko Dievs Bībelē īpaši runā, tad tā ir elkdievība. Atklāsmes grāmata runā par tēla pielūgsmi; Daniēls raksta par pasaules valstīm kā lielu tēlu; Jānis mums saka: "Bērniņi, sargieties no elkiem." (1.Jāņa 5:21) Savā būtībā elkdievība ir nepareizā dieva pielūgsme. Dans un Efraims ir nodevušies elkdievībai, tāpēc viņi uzskaitījumā ir izlaisti.

Uzskaitītās ciltis secīgi ir šādas:

Jūda. Ko nozīmē Jūda? 'Es slavēšu Kungu';
Rubens – 'Dievs ir uzlūkojis mani' (arī 'lūk, dēls');
Gads – 'dot veiksmi';
Ašers – 'es esmu laimīgs';
Naftalis – 'mana cīkstēšanās' vai 'manas grūtības';
Manase – 'liek man aizmirst';
Simeons – 'Dievs mani uzklausa';
Levijs – 'savienots' vai 'pievienots man' (piemēram, laulājoties);
Isašars – 'nopircis mani';
Zebulons – 'mājoklis';
Jāzeps – 'Dievs man pievienos';
Benjamins – 'Viņa labās rokas dēls'.

Kad šos vārdus saliek kopā tāda secībā, kādā tie doti, atklājas stāsts par draudzes cīņu un pēdējo uzvaru. Ļaujiet man nolasīt, kā tas izklausītos: "Es slavēšu Kungu, ka Viņš mani ir uzlūkojis un devis veiksmi. Es esmu laimīgs, manu cīkstēšanos Dievs man liek aizmirst. Dievs mani uzklausa un ir ar mani, ir man nopircis mājokli un pievienos mani, Viņa labās

rokas dēlu." Šis ir glābšanas stāsts, stāsts par līgavaini un līgavu ebreju terminos. Tas ir brīnišķīgs tēlojums. Pat 144 000 dotie vārdi stāsta par draudzes uzvaru cīņās un laulību ar Kristu. Vai tas nav brīnumaini? Atklāsmes grāmata ir tik neparasta, tik pilna dažādām nozīmēm! Es varētu paņemt jebkuru nodaļu un sākt aplūkot visas saistītās rakstvietas Vecajā Derībā, mēs pētītu ļoti ilgi.

Vēl viena lieta par 144 000 – "liels pulks", kas pieminēts 7. nodaļā. Atcerieties, 144 000 nav vienīgie izglābtie! Nodaļas otrajā pusē, 9. pantā lasām: "Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās". Tie ir tie, kas uzvarējuši. Kad eņģelis jautā: "Kas ir šie baltajās drēbēs?", Jānis atbild: "Mans Kungs, tu to zini, tu saki man!" 14. pantā eņģelis atbild: "Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām". Kas ir lielās bēdas? Bībelē lielajām bēdām ir divas daļas. Ir vēsturisks periods ar lielām bēdām, kurām Dieva draudze iet cauri Tumšo viduslaiku periodā. Lielākā daļa no mums par to zina, tas bija laiks no 538. līdz 1798. gadam. Tad ir lielie bēdu laiki, kādi vēl nekad nav bijuši, kas nāk pēc mazā bēdu laika pēdējās dienās. "Liels pulks" ir tie, kas ir atgriezti 144 000 ietekmē šajā laikā.

Augšistabā nebija tikai 12 apustuļi, tur bija 120 cilvēku, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu (Ap.d. 2.nod.).

Pēdējās dienās nebūs tikai 144 000, būs liels pulks. Tāpēc, ja jums šķita, ka būs tikai 144 000, priecājieties!

Mēs pētījām 7 zīmogus. Tad 7 zīmogus tika iekļauts stāsts par 144 000, un tagad atklāsme dodas atpakaļ pie 7 zīmogiem. Kad lasāt Atklāsmes grāmatu, jāpatur prātā, ka tā nav sarakstīta hronoloģiski. Daudzi ebreju pravietojumi ir šādi. Piemēram, jums ir dots pravietojums, tad tiek teikts, ka, lai saprastu šo pravietojumu, ir jāatkāpjas atpakaļ, notiek daļēja pārklāšanās – šis pravietojums pārklāsies ar otru pravietojumu. Tālāk teikts, ka šis otrs pravietojums pārklājas vēl ar citu, trešo, pravietojumu. Tad seko vēl nākamais pravietojums, kas savukārt pārklājas ar šo pravietojumu. Tā ir vislabākā mācīšanas metode, tā visu laiku prasa atkārtot, atgriezties, bet arī iet uz priekšu. Visi šie pravietojumi pārklājas un saka – tagad mēs izskaidrosim nākamo daļu, bet ar nedaudz citādākiem tēliem.

Iztēlojieties, ka jums ir šī patiesība, kuru jūs gribat rūpīgi izpētīt. Jūs tai pieejat no dažādām pusēm: no vienas puses – tas ir vērsis, no otras puses – lauva, tad – ērglis, tad – cilvēks, bet jūs joprojām skatāties uz šo vienu patiesību; tādi ir pravietojumi. Kad esat izskatījuši visu, jums visbeidzot paveras kopaina. Ko tas galu galā atklāj? Tā ir Jēzus atklāsme – mums tiek atklāts kas būtisks par Kristu un patiesību, Viņš ir Patiesība. Dieva Patiesība.

Tālāk nokļūstam 8. nodaļā: “Kad atvēra septīto zīmogu, tad iestājās klusums debesīs kādu pusstundu.” (Atkl. 8:1) Ja diena pravietojumos simbolizē gadu, un pēc jūdu kalendāra gadā ir 360 dienas (to mēs zinām, jo 3,5 gadi ir 42 mēneši), un pravietiskajā, pēc Mēness gaitas skaitītājā, gadā ir 360 dienu, kā saprast to, ko Jēzus teica: “Vai dienai nav divpadsmit stundu?” (Jņ. 11:9)? Divpadsmit stundu dienā un divpadsmit stundu naktī. Tātad viena stunda pravietojumā simbolizē 15 dienas. Cik ilgs periods tādā gadījumā ir pusstunda? Septiņas ar pusi dienas. Viens veids, kā jūs varētu teikt “septiņas dienas” ir “kādu pusstundu”. Tātad – šeit tiek runāts par 7 dienu periodu.

Esmu dzirdējis, ka ceļojums uz Debesīm būs aptuveni nedēļu

garš. Esmu to kaut kur lasījis. Šeit ir rakstīts, ka Debesīs valda klusums. Kāpēc Debesīs ir klusums? Tam ir daudz iemeslu. Kā lasām Vecajā Derībā, salīdzināšanās dienā reizēm bija klusums. Cilvēki ārā lūdza, un augstais priesteris iegāja Vissvētākajā vietā, tas bija liels bijāšanas laiks. Reizēm kaujas laukā, pirms divas armijas dodas karā, ir liels klusums. Cilvēki zina, ka daļa mirs, un ir dziļš klusums.

Tūlīt tiks pūstas bazūnes, un ir laiks klusumam, satraukumam. Kad Kristus nāk pēc Savas draudzes, Debesīs tiek iztukšotas, arī tad Debesīs ir klusums. Nevienam tur par mums vairs neiestājas, Kristus vairs nav tur, aizlūdzot par mums, Debesu Svētnīca ir tukša. Dievs Dēls, Dievs Tēvs un visi eņģeļi ir atnākuši uz Zemi. Kad tiek runāts par šo klusumu Debesīs, tas ir ļoti satraucošs laiks.

Tālāk, sākot ar Atklāsmes grāmatas 8. nodaļas 3. pantu, ir rakstīts: “Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams zelta kvēpināmo trauku; viņam tika dots daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra [šis ir kvēpināmais altāris, zelta altāris] goda krēsla priekšā. Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no eņģeļa rokām Dieva priekšā. Tad eņģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni [ši ir svētā uguns], un bēra to lejā uz zemi.” (Atcerieties, kā Nadabs un Abijs atnesa parastu uguni, kura nebija Dieva iedegta? Uguns nāca no Dieva, no Debesīm un viņus sadedzināja.) “... un bēra to lejā uz zemi. Un cēlās pērkons un bālsis, zibeņi un zemestrīce.”

Šeit tiek attēlota lielā, draudīgā beigu aina. Tad vēstījumā notiek neliela atkāpšanās un tiek rādīta kaujas vēsture. Atcerieties – Atklāsmes grāmata ietver Dieva tautas vēsturi. Mēs esam vēsturnieki, mēs ticam vēsturiskajam skaidrojumam, sākot no Jēzus pirmās nāksanas līdz Jēzus otrajai nāksanai. Tas tiek atklāts no dažādiem skatpunktiem vairākās vīzijās.

*(Turpinājums decembra numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga)*

TITULI UN VĀRDI BĪBELĒ

Septembra numurā sākām publicēt Bībelē atrodamos titulus un vārdus, ar kādiem Rakstos apzīmēts Dievs, Jēzus Kristus, Svētais Gars, draudze, kalpi, svētie, sātans un ļaunie. Šis saraksts nav pilnīgs – pētot Vārdu, jūs varēsiet to papildināt paši ar saviem atradumiem.

Šajā numurā otrā daļa Bībelē atrodamajiem tituliem un vārdiem, kādos dēvēts un ar kādiem apzīmēts

JĒZUS KRISTUS.

Durvis Jņ. 10:7
Dievs Jes. 40:3, Jņ. 20:28
Dvēseļu Gans un Sargs 1. Pēt. 2:25
Dzīvais Atkl. 1:17
Dzīvība Jņ. 14:6
Dzīvības Maize Jņ. 6:32,48
Dzīvības Valdnieks Ap.d. 3:15
ES ESMU Jņ. 8:58
Galva draudzei Efez. 1:22
Godības Kungs 1. Kor. 2:8
Glābējs Rom. 11:26
Grēku Izpircējs 1. Jņ. 2:2
Ielejas lilija Augstā dz. 2:1
Imanuēls Jes. 7:14
Israēla Iepriecinātais Lk. 2:25
Israēla Svētais Jes. 41:14
Izredzētais Kalps Jes. 42:1
Īstais Vinakoks Jņ. 15:1
Jērs Atkl. 13:8
Jēzus no Nācaretes Mk. 1:24;
Mt. 21:11
Jūdu Kēniņš Mt. 2:2
Klints 1. Kor. 10:4
Kunga Elkonis Jes. 51:9
Kunga Godība Jes. 40:5
Kunga jauno atvašu Dzinums Jes. 4:2
Kunga Kalps Jes. 53:2
Kunga Svaidītais Lk. 2:26
Kungs Jes. 40:3; Jņ. 20:28
Kungs pār visiem Ap. d. 10:36
Kungs mūsu Taisnība Jes. 23:6
Kungu Kungs 1. Tim. 6:15
Kēniņš Cah. 9:9
Kēniņu Kēniņš 1. Tim. 6:15
Labais Gans Jņ. 10:11
Lauva no Jūdas cilts Atkl. 5:5
Liecnieks Jes. 55:4
Lielais Augstais Priesteris Ebr. 4:14
Likumu Devējs Jes. 33:22
Lilija ielejā Augstā dz. 2:1

Sagatavoja Skaidrīte Teremta

RŪPĒJĒTIES PAR TĀS PILSĒTAS LABKLĀJĪBU...

“Rūpējieties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet To Kungu par to, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.” (Jer. 29:7)

Dievam ir plāns ikvienam no mums. Ja vien to ļaujām, Viņš katru lieto tieši tajā vietā un profesijā, kādu esam izvēlējušies un kādā vislabāk varam kalpot Dievam un līdzilvēkiem. Valsts svētku mēnesī “Adventes Vēstis” uzrunāja septiņus draudzes locekļus, kuri ikdienā rūpējas par savu pilsētu un valsti visvairāk pamanāmajās un nozīmīgajās profesijās, – skolotāju, ārsti, policisti, trīs ugunsdzēsējus un sabiedriskā transporta vadītāju. Šie ir viņu stāsti un liecības.

Vija Zaikovska, **SKOLOTĀJA**

Jau vairāk nekā 30 gadus dzīvoju Jūrmalā – ar lepnumu šo pilsētu sauca par savējo. Te ir mana vīra dzimtā puse, šeit uzauga mani bērni; šajā pilsētā kādā no Nikodema Karčevska vadītajiem semināriem, tolaik vēl Jūrmalas 1. vidusskolā, sastapos ar Jēzu. Dievs aicināja mani Savā draudzē.

Kā cilvēks izvēlas vietu, kur strādāt? Man tā nebija ēka, nedz skolas vadība – tie bija bērni. Kad šeit pirmo reizi ieradās praksē, viņi lielā jautrībā apmētāja mani ar sniega pikām. Izlēmu, ka palikšu šeit. Pumpuru vidusskolā par krievu valodas skolotāju Dieva žēlastībā strādāju jau 32 gadus.

1. Pēt. 4:11 ir minēts: “... ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; viņam pieder gods un vara mūžu mūžos.” Šī panta daļa atskan manās ikrīta lūgšanās. Kad ierodos skolā, man vēl jārād laiks, lai lūgtu par vairākām lietām:

- par bērnu drošību, lai pie skolas nepiebrauktu ātrās palīdzības mašīna;
- lai nebūtu jāmeklē palīdzība pie policijas darbiniekiem;
- lai skolas vadībai izdotos rast risinājumu dažādām problēmsituācijām;
- lūdzu par savu kolēģu veselību;
- lūdzu par savu kārtējo audzināmo klasi.

Bieži ir reizes, kad prātā nāk sunamietes sacītie vārdi Elīsam 2. Kēn. 4:13: “[...] bet viņa atbildēja: “Es dzīvoju droši savas tautas vidū!”.” Kad vakaros eju pa tumšajām Kauguru ieliņām un satiekos ar pretimnākošiem jauniešu bariņiem, tajos noteikti atrodas kāds bijušais vai esošais skolēns, kurš atpazīs un pasveicinās.

Ja draudzes locekļi strādā skolā, sadarbība starp draudzi un skolu notiek. Kolēģu un audzēkņu vārdi izskan draudzes mājas grupā vai lūgšanu dievkalpojumā. Atceros savu audzēkni Noru, kura 9. klasē smagi saslima. Nebijām droši, ka Nora varētu atveseļoties un pabeigt 9. klasi, bet izlaiduma dienā viņa saņēma apbalvojumu par labām un teicamām sekmēm mācībās. Kāds prieks bija vecāku acīs! Tā bija liela Dieva iejaukšanās, jo par Noru lūdzām arī 10 lūgšanu dienās. Nevaru aizmirst to, kā viens no maniem ne tik sekmīgajiem audzēkņiem iestājās par mani vadības priekšā, kad izlaidums bija ielānāts sabatā.

Slokas draudzes jubilejas labdarības koncertā (kurš norisinājās Kauguru kultūras namā) saziēdotie līdzekļi skolu sasniedza dāvanu karšu veidā projektam “Skolas soma maznodrošinātiem bērniem”. Arī ADRAS sagādātās Austrijas bērnu paciņas atrada īpašniekus Pumpuros.

Slokas draudzē ir kāds brālis, kuram Dievs sirdī ir ielicis īpašu mīlestību pret mežu. Kad skolā tuvojas ekskursiju un pārgājienu laiks, palūdzu viņam novadīt ekskursiju uz Zaļo kāpu Ķemeros, zinot, ka neviens to neizdarīs tik labi,

kā viņš. 12 kilometru garais ceļš, atpūta pie ugunskura un aizraujošie stāsti par izdzīvošanu dabā vēl ilgi paliks bērnu atmiņā.

Pirms daudziem gadiem, esot bērnu kopšanas atvaļinājumā, mūsu māsas Vinetas Krauliņas paskubināta, izlēmu Latvijas Universitātē apgūt vēl kādu specialitāti – kristīgās ētikas skolotājs. Šodien saprotu – tā bija brīnišķīga Dieva vadība un svētība, ka skolā var skanēt Dieva Vārds. Lai arī šim priekšmetam ir sava specifika, ar Dieva gudrību ir iespēja ielikt bērnos priekšstatu par Dievu kā Radītāju, par to, kas ir grēks un Kurš mūs no tā var atbrīvot. Ir bijuši arī kuriozi. Kad 3. klases bērniem dabaszinībās tika uzdots jautājums, kā rodas varavīksne, vairāki skolēni visai klasei stāstīja par Noas plūdiem un Dieva apsoliņumu. Stāstījums ieilga, un skolotājam pat neatlika laika parādības zinātniskajam skaidrojumam.

Mūsu skolā ļoti bieži pedagogiskās padomes sēdes notiek fizikas kabinetā. Sanāksmju laikā acis bieži vien slīd pāri telpā esošajām fotogrāfijām un plakātiem. Kādā no plakātiem redzama zinātnieka Einšteina fotogrāfija un viņa izteiktā atziņa: “Es vēlos zināt Dieva domas, viss pārējais ir detaļas.” Lasot šīs rindas, rodas pamudinājums kādam uzdāvināt grāmatu vai apsveikuma kartīti, kuras saturs tuvinā Dievam un atklāj Viņa nodomus attiecībā pret ikvienu cilvēku, kā rakstīs Jer. 29:11: “Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, – saka Tas Kungs, – miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.”

Irita Roderte,

ĀRSTE

“Ka dzimto zemi neizvēlas, ir simtiem reižu teikts varbūt, bet, kurā dzimis, – viņas dēlam un viņas meitai vajag būt.” Ceru, ka piekritīsiet – šīs dzejnieka Ojāra Vācieša patriotiskās dzejas rindas, kuras mācījāmies skolā, pauzē Bibēlisku atziņu. Dievs ir nospraudis laikus un robežas, kur dzīvot visām tautām zemes virsū (Ap. d.17:26). Arī latviešiem. Un, ja kāds negādā par savējiem..., tad viņš ir aizlēdzis ticību un ir ļaunāks par neticīgu. (1. Tim. 5:8). Lai kāda ir mūsu profesija vai kādu darbu mēs darām, mums tas jādara kā tam Kungam un ne cilvēkiem (Ef. 6:7). Un jādara tas ir savā zemē. Esam maza tauta, arī mūsu labklājība nav liela. Tas atsaucas arī uz Latvijas ārstniecības iestāžu iespējām. Ikdienā strādājot par ārsti, arvien vairāk redzu, ka slimnieku kļūst vairāk, bet ārstu arvien mazāk. Vīlinājums strādāt “citās pilsētās” ir spēcīgs, un daudzi tam seko.

Jaunieši! Mācieties un apgūstiet ārsta profesiju, kaut arī tās ir studijas visa mūža garumā! Veselības kalpošana un evaņģēlija sludināšana ir nešķiramas. Jēzus bija Ārsts. Kļūstiet Jēzus kolēģi! Viņš šobrīd ir arī mans Vecākais Kolēģis – Vīrsārsts, ar kuru varu konsultēties sarežģītos gadījumos. Viņš ir Tas, kurš uzmundrina un dod spēkus izturēt manu lielo darba slodzi. Viņš ir Tas, kas dod sekmes un gudrību, kad dodos kalpot cilvēkiem. Viņam esmu

pateicīga par katru pacientu, kurš atveseļojas.

Ikdienā, satiekoties ar daudziem cilvēkiem, cenšos saredzēt viņu vajadzības. Ir jāstrādā smagi, pat ļoti... Nereti satieku cilvēkus viņu dzīves zemākajā punktā, kad dzīve nonākusi strupceļā un ir vajadzīgas pārmaiņas. Un tad, “uzvelkot viņu kurpes”, ir jābūt viņiem līdzās. Skatoties skarbai realitātei acīs, jāsauglabā miers un jānorāda uz Cerību. Tas prasa pārcilvēcīgu izturību, lai pati neizdegtu, saglabātu līdzjūtību un atstarotu Dieva mīlestību. Dievs stiprina, un varu iet tālāk.

Evita Alksnīte,

POLICISTE

Man vecākā inspektora amats nāca negaidīti. Šim piedāvājumam atsaucos, jo tas ir darbs ar cilvēkiem, darbs, kas veicams, pirms ir noticis kas tāds, ko vairs nevar labot. Darbs man sanāk no pirmdienas līdz piektdienai. Tie ir gan pazudušo cilvēku meklēšanas pasākumi, darbs ar pusaudžiem, lekcijas bērniem skolās un bērnu dārzos, sadarbība ar dažādām valsts organizācijām. Bērniem lekcijās tiek stāstīts, kā novērst emocionālo un fizisko vardarbību. Rādām slaidus, ir arī individuālās sarunas ar bērniem un pedagogiem. Bērnu dārzos lekcijas notiek rotaļu formā. Pie bērniem policijas darbinieki nāk ietērpti kā runcis Rūdis un bebrs Bruno. Šajās lekcijās bērniem tiek skaidrots, kas

ir vardarbība, kā no tās izvairīties, kas ir apdraudējumi, piemēram, ir bērni, kuri aiziet projām no mājām. Bērniem ir nepieciešams iztēloties, ko nevajadzētu darīt, kāda rīcība nav laba vai kāda rīcība ir laba. Piemēram, šajās lekcijās stāstām, ka tas, kurš ir vājš, tas sit. Neviens negrib būt tas vājais. Tas palīdz bērniem, kuri ir kā dzimuši vadītāji, aiz kuriem seko citi. Cenšamies novērst vardarbību starp bērniem.

Piedalos arī darbā ar skolotājiem, notiek sarunas par bērnu un vecāku sadarbību, pedagoģisko darbu ar bērniem, kam ir grūtības ar uzvedību. Notiek sadarbība ar sociālajiem dienestiem, bāriņtiesu, nepilngadīgo inspekciju, kad ir situācijas ar nepilngadīgajiem un ir vajadzīgs sociālās korekcijas plāns. Ja notiek likumpārkāpums, tad ir nepieciešams ziņot bāriņtiesai un notiek darbs ar bērniem. Svarīgi ir panākt, lai pusaudži neveiktu jaunus likumpārkāpumus. Man ir jāvada darbs ne tikai ar valstiskām organizācijām: bāriņtiesu, sociālajiem dienestiem, policiju, skolu, bet ir arī jāiesaista šajā plānā bērna ģimene – jāveic vizītes uz mājām, jārunā ar vecākiem un bērniem.

Manā skatījumā policistam ir jābūt ar kristīgajām īpašībām. Tad tas ir labs policists, kurš visās situācijās parāda kristīgās vērtības – pacietību, godīgumu, kurš izvērtē lietas nevis subjektīvi, bet gan aplūko tās daudzpusīgi, kurš veic preventīvo darbu. To visu, protams, nevar izvērtēt vai izmērīt, bet šis policista labās īpašības nes augļus – tad ir mazāk materiālu par likumpārkāpējumiem. Tas ir uz sabiedrību vērsts policista darbs. Man patīk šī attieksme: uz sabiedrību vērsts darbs, lai sabiedrība kļūtu labāka un likumpārkāpumi tiktu novērsti, pirms tie ir izdarīti. Mans darbs ir komandā ar daudziem cilvēkiem, kuri ir sociālajos dienestos, bāriņtiesā, policijā, risinot visdažādākās situācijas un atšķetinot visdažādākās sarežģītās cilvēcīgās attiecības. Man patīk mans darbs, jo es redzu arī rezultātus, kad cilvēkiem tiek palīdzēts.

Juris Abels,

UGUNSDZĒSĒJS

Kā tu kļuvi par ugunsdzēsēju?

Tas bija pirms pieciem ar pusi gadiem. Aicinājumu esmu jutis arī iepriekš, tādēļ, kad man piedāvāja kļūt par ugunsdzēsēju – glābēju, pie sevis nodomāju, kāpēc neesmu kļuvis par to agrāk, un piekritu iestāties dienestā.

Vai tev bija mērķis darīt labu savai pilsētai?

Vispār jau ugunsdzēsēju profesijā strādā tie, kuriem ir vēlme palīdzēt cilvēkiem. Kad iesāku dienestu, es jau biju morāli gatavs glābt cilvēkus, kuri ir bīstamās situācijās. Es to darīju arī iepriekš, pirms dienesta, kad dzīvē gadījās būt tādās situācijās.

Vai bieži sanāk risināt bīstamas situācijas? Paveikt varoņdarbus?

Katru dienu nē. Dažreiz gadās. Taču pierod pie visādām situācijām, un pašam vairs nelielas tik bīstami. Arī uzticos Dievam. Esmu piedalījies ugunsgrēku dzēšanā, pazudušu cilvēku meklēšanā, esmu glābis cilvēku, kurš bija nokļuvis ūdenī uz ledus gabala, to gadījumu ir bijis daudz.

Kā tu raksturotu savu lomu ugunsdzēsēju dienestā?

Esmu viens no komandas biedriem. Kēde ir tik stipra, cik stiprs ir viens kēdes posms. Es cenšos būt stiprs kēdes posms. Ugunsdzēsēju darbs ir kolektīvs, jāsadarbojas vienam ar otru kā komandā, tikai tā.

Vai ir iespējams liecināt par Dievu ugunsdzēsēju dienestā?

Jā, gan ar personisku piemēru, gan tiekoties ar cilvēkiem, kolektīvā. Kad ir nelaimes brīdis, cenšos cilvēkus iedrošināt, nest cerību. Arī ar kārtību var liecināt – kāda pēc manis paliek darba vieta, kāda ir mana attieksme pret darba biedriem. Kad glābšanas darbi un ugunsgrēki nenotiek pārāk bieži (par laimi, to nav daudz), tad pēc nodarbībām un dienas praktiskajiem darbiem sanāk pavadīt laiku mierā, varu lasīt grāmatas. Taču, kad jābrauc uz izsaukumu, visam jānotiek ātri.

Mums, protams, patīk doma, ka valsts dienesti darbojas katru dienu un ka vajadzības gadījumā mēs varam tos izsaukt, un tie ierodas īstajā brīdī. Arī sestdienā. Ir lietas, kuras mēs izmantojam un kas nav draudzē. Paši nedarām, bet strādnieks ir tavā sētā: atbrauc un nodzēš, kad tas ir vajadzīgs. Ja ir ugunsgrēks, ja deg, tad ir jābrauc un jādzēš, vienalga, kurā nedēļas dienā tas notiek. Nevar sacīt cilvēkiem, kam ir ugunsgrēks: “Piezvani man rīt, jo šodien es nevaru atbraukt, nevaru izglābt.” Saprotu, ka pret sabata dienu ir jābūt striktam, lietas ir nepieciešams izvērtēt – ko darīt un ko nedarīt sabata dienā. Uzticos Dievam, jo man ir nepieciešama gudrība no Viņa, jo lietas, ar kurām sanāk saskarties šajā dienestā, ir dažādas.

Mikelis Ābols,

UGUNSDZĒSĒJS

Cik ilgi jau esi ugunsdzēsējs?

Trīs gadus esmu dienestā.

Vai iesaistījies ugunsdzēsībā tādēļ, ka vēlējies darīt ko labu savai pilsētai?

Rīga nav mana dzimtā pilsēta. Biju nodarbojies ar sportu, domāju, kur likt savu spēku. Pēc profesijas esmu frizieris, bet salonos strādāt, ja godīgi, vairs negribējās. Pieteicos glābšanas dienestā un arī brālim Jurim ieteicu. Brāli pieņēma glābšanas dienestā ātrāk nekā mani, jo viņš bija autovadītājs. Man bija divus ar pusi gadus jāpagaida.

Vai ir sanācis glābt cilvēkus no liesmām?

Rīgā ir daudz gadījumu, liels izsaukumu skaits. Mūsu daļai var būt ap 1200 izsaukumiem gadā. Lauku postenī to var būt kādi 20 līdz 30 gadā. Tomēr arī šādam postenim ir jābūt, jo nekad nevar zināt, cik daudz negadījumu var notikt, kad ir jāsteidzas palīgā. Gribētos jau, lai izsaukumu būtu mazāk. Taču Rīgā tā nav.

Kā tu varētu aprakstīt savu dienestu?

Man patīk. Patīk, kad ir kārtība. Par virsnieku gribētu kļūt, bet mācīties tālāk laikam jau es vēl neesmu gatavs. Nekad nevar zināt, kas dienā notiks, kur būs jābrauc. Var gadīties, ka vienā

dienā ir maz izsaukumu un laiks velkas lēnām, taču var būt dienas, kad nav laika pat paēst.

Vai ir sanācis būt par Kristus liecinieku šajā procesā?

Cenšos darīt to labāko. Atrodoties komandā, daudz laika pavadām kopā ar biedriem – kopā ar citiem sanāk glābt, uzticēt otram savu dzīvību. Atrodoties dežūrā kopā ar citiem, viens otru iepazīstam – kas tev garšo, kas patīk, kādi ir paradumi. To nevar noslēpt, ka tu pirms ēdienreizes lūdz Dievu. Sanāk sarunas. Biedri mani ciena, lai gan viņi mēdz būt dažādi. Glābšanas dienestā dienē dažādu profesiju pārstāvji. Var apvienot darbus, jo dežūra ir vienu diennakti un tad trīs diennaktis ir brīvas.

Vai sanāk komunicēt ar cietušajiem?

Mēs esam pirmie, kas ierodas ir notikuma vietā. Piemēram, cilvēks netiek ārā no avarējušas automašīnas. Nepieciešams ar cietušo runāt. Kādam nodeg māja, un cilvēks ir bēdīgs. Jācenšas atrast iedrošinājuma vārdi. Ja ugunsdzēsējs nav iejūtīgs, tad nav neviena, kurš varētu iedrošināt. Es cenšos pieiet cilvēkiem klāt, jo iedomājos sevi viņu vietā šajā situācijā. Man sniedz gandarījumu tas, ka varu palīdzēt.

Edgars Marcinkēvičs,

UGUNSDZĒSĒJS

Kā kļuvi par ugunsdzēsēju?

Juris Ābols ieteica. Tobrīd ugunsdzēsēji Talsos meklēja autovadītāju. Apjautājos, vai sabatā var samainīties, kas ir, kas nav. Piedāvājums man šķita interesants. Devos kārtot nepieciešamās formalitātes, jo kurš katrs jau nevar dienēt par ugunsdzēsēju – nepieciešama laba veselība, fiziskā sagatavotība. Visu liku Dieva rokās, lai Dievs mani noliek tur, kur Viņš vēlas. Lūdzu Dievam, lai būtu tur, kur ir Viņš. Un tiešām Dieva vadība mani pavadīja, bija visādi interesanti notikumi, kas to apliecina, ka Viņš vēlējas, lai es tur dienēju.

Kā tu raksturotu savu lomu šajā dienestā? Kas ir tas, ko tu dari savas pilsētas labā?

Esmu ugunsdzēsēju autovadītājs. Mans uzdevums ir nogādāt notikuma vietā komandu, aprikojumu un ūdeni. Iesaistos arī glābšanas darbos, esmu tur, kur ir nelaime un ir nepieciešama palīdzība. Tas ir komandas darbs.

Vai sanāk arī liecināt par Dievu šajā dienestā?

Jā, protams. Esmu kopā ar kolēģiem dežūrās 24h. Pavadu laiku ar viņiem vienā telpā. Notiek sarunas, tiek uzdoti jautājumi par viedokļiem dažādās lietās, un tā – līdz pat Bībeles stundām. Arī notikuma vietā ir nepieciešams atbalsts cietušajiem. Iedrošinājums, līdzjūtība, jāļauj saprast, kas notiek. Ka Dievs dod vēl vienu iespēju dzīvot. Jāmierina. Jāliek cilvēkiem aizdomāties, kādēļ viņi dzīvo.

Vai ir sanācis būt bīstamās situācijās un veikt varoņdarbus?

Pirms braucu uz notikuma vietu, pie sevis klusām lūdzu Dievu pēc Viņa vadības, lai Dievs vada mani būt par svētību citiem. Lai Viņš man dod gudrību, kā rīkoties sarežģītās situācijās, piemēram, ja ir jāatrod ūdens uguns dzēšanai. Ticu nevis veiksmei, bet gan Dieva vadībai. Vērtēju tos cilvēkus, kuri ir nodevušies Dievam, lai būtu par svētību citiem.

Par varoņdarbiem... Man nav nācies glābt cilvēkus no degošas mājas, iznest bērnus no liesmām, bet esmu bijis autoavāriju vietās, kur ir nepieciešama noteikta rīcība.

Kā tu vēl vērtē savu lomu tajā, lai rūpētos par savu pilsētu un apkārtni?

Šajā dienestā ir atbildība arī par sabiedrisko kārtību neatkarīgi no tā, esi dežūrā, vai nē. Nepaļauj garām tur, kur ir nepieciešama palīdzība. Daudzi ugunsdzēsēji ir pieraduši steigties palīgā, jo no viņiem tiek sagaidīta rīcība. Tā ir atbildība Dieva un arī cilvēku priekšā.

Jānis Lukševics,

TROLEJBUSA VADĪTĀJS

Kad 1998. gada novembrī 22 gadu vecumā pieteicos tā laika Tramvaju un trolejbusu pārvaldē, lai mācītos par trolejbusa vadītāju, man nebija nojausmas, ka mans darbs, kalpošana cilvēkiem, liecināšana apkārtnē un darba kolēģiem sasniegs 20 darba gadus un vēl turpināsies.

Iesākumā mans darbs, kā jau jau visiem jauniem puišiem, ļoti patika. Esi kustībā, kļūsti liecinieks pilsētas attīstībai un ikdienas dzīvei. Šobrīd uzskatu to par darbu, kurš jāstrādā, lai rūpētos par pilsētu un tās attīstību. Darbs sabiedriskā transporta uzņēmumā ik dienas tiek organizēts ar slīdošo darba grafiku, arī nakts stundās. Lai pilsētā nesāktos haoss, sabiedriskais transports nedrīkst apstāties arī brīvdienās, tajā skaitā – sabatā. Jau mācoties skolas kursos, uzņēmuma vadība teica, ka nekādas atlaides un īpašu darba grafiku nebūs – darbā visiem jāstrādā nozīmētajās dienās. Taču, ja

uzticamies Dievam un paļaujamies Viņa vadībai, caur Viņa spēku neiespējamais kļūst iespējams. Drīz pēc mācībām, kad tikko biju sācis strādāt, man palūdza, vai vienu mēnesi neesmu ar mieru strādāt pēc tāda grafika, kas garantētu brīvdienas sestdienās. Pēc šāda grafika strādāju jau 20 gadus. Uzticība Dievam atmaksājas!

Darbs nav no vieglajiem. Kaulus jau nelauž, bet psiholoģiski nospiež. Īpaši rudens un ziemas apstākļos, sastrēgumos, tad vēl ir grafiku iedzīšanas, straujas bremsēšanas, nervozi automašīnu šoferi, igni un nepateicīgi pasažieri, nikni riteņbraucēji, principiāli kājāmgājēji, konfliktu situācijas – ar to visu nākas saskarties faktiski katru dienu.

Ir bijuši nepatīkami gadījumi. Piemēram, ikdienas pārbaudēs vairākas reizes esmu piedzīvojis to, ka aparatūra nezināmu iemeslu dēļ uzrāda alkohola promiles, tāpēc netieku pielaists pie darba; Narkologijas centrs ikkatru no šiem gadījumiem ir atzinis par uzņēmuma kļūdu. Tad 2008. gada novembrī, tumšā vakarā Ziepniekkalnā piedzīvoju nopietnu trīs agresīvu vīriešu uzbrukumu un smagu piekaušanu; sekoja ātrās palīdzības izsaukums un vēlāk slimnīca. Nezinu, kādus narkologiskus pretsāpju līdzekļus medīķi man injicēja, bet slimnīcā atbilstoši protokolam veica asins pārbaudes un atkal konstatēja alkohola promiles; pēc mana priekšnieka vārdiem: tieši tik, cik rodas, darba laikā izdzerot "vienu alīņu". Šādi gadījumi sabiedrībā

gūst skandaložu atbalsi, nākas sevi aizstāvēt.

Ir jābūt svešvalodu zināšanām, lai cilvēkiem izskaidrotu, ka 1. maršruta trolejbuss nebrauc uz Brīvdabas muzeju un ka ar 22. maršruta trolejbusu no Pļavniekiem nenokļūsim lidostā.

Uzsākot darbu, man svarīga ir klusa rīta lūgšana. Tas jau ir kļuvis par tradīciju – izbraukt līdz parka vārtiem un, gaidot savu izbraukšanas laiku maršrutā, lūgt, uzticēt Dievam visu. Lūdzu par darbu, par sirdsmieru, par cilvēkiem, kurus sastapšu. Lai varētu šo darbu strādāt, es vienmēr atceros Rakstu vietu no Galatiešu 5. nodaļas par Gara augļiem: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Manā profesijā ir nepieciešamas visas šīs lietas. Vienkāršs smaids un Dieva svētību vēlējums strauji maina uzskarsēto darba atmosfēru. To ir ievērojuši mani pastāvīgie pasažieri, kurus pārvaldāju katru dienu jau vairākus gadus. Sastopoties uzsmaidām viens otram. Manā darba vietā regulāri skan Latvijas Kristīgais radio. Tur dzirdamas mācītāju uzrunas, teoloģiskas starpkonfesionālas diskusijas, grāmatu lasījumi, viegla kristīga mūzika. Diezgan bieži citu konfesiju kristieši nāk man klāt un pasaka paldies par to, ko klausos; tad, ja ir iespējams, seko īsa, patīkama saruna. Dievs man ir devis šo darbu, un mans darbs ir svarīgs cilvēkiem un pilsētai.

Sagatavoja Andris Pešelis un
Anitra Roze

Ross Grants (Ross Grant), MSc, PhD,
Sidnejas Adventistu slimnīcas koordinators
medicīnas fakultātes pētījumos, UNSW un
Sidnejas Adventistu universitātes padomes
loceklis NAD, zinātniskais padomdevējs
Springsfildā, LA

KOFEĪNS UN SMADZENES

Kad domājam par ķermeni un smadzenēm, ir svarīgi ieskatīties ikkatrā aspektā. Daži no jums noteikti pašlaik domā, ka ir laiks dienas kafijai. No rīta, kad esat piecēlušies, – viena, ap vienpadsmitiem – otra tase...

Pirms sāku, gribu uzsvērt, ka vēlos, lai jūs saprastu šo tematu. Es neesmu ieinteresēts jums teikt, ko darīt. Ja varu jums palīdzēt saprast šo jautājumu, tad lēmumu pieņemsiet katrs pats. Es apzināti gribu uzsvērt, ka neesmu šeit, lai teiktu, kas jums jādara. Atkāpjoties soli atpakaļ, vēlos piebilst, ka Jēzus arī nenāca, lai teiktu, kas mums jādara. Viņš izskaidroja mūsu problēmas un parādīja, kur atrast cerību un pareizo ceļu.

Vai kofeīns ir labs smadzenēm.

Vietnē *nationalgeographic.com*, T. R. Reida (T.R. Reid) raksta: “Dzerot melno kafiju vai malkojot zaļo tēju, lietojot gāzētos dzērienus vai noteiktas zāles pret galvassāpēm, jūs uzņemat kofeīnu, kas ir pasaulē psihoaktīvākā narkotika”. Tā ir patiesība. Vēl viens komentārs no *British Journal of Nutrition*, H. G. Dorea (J.G. Dorea) publikācijas: “Kafijas dzeršana ir iesaistīta sociālos pasākumos, brīvā laika pavadīšanā, darba veicināšanā un labsajūtā. [...] Atšķirībā no citiem (pārtikas produktiem) [...] plaši izplatītā kafijas dzeršana iespaido lielu iedzīvotāju sastāva daļu (no bērniem līdz vecākiem cilvēkiem), sniedzot plaša spektra veselības ieguvumus.”

Pirms neilga laika es vilcienā ceļoju uz rietumu pusi un redzēju māti ar mazu bērnu, bērnam rokās bija *Coca-cola*. Ja tiešām ir tā, kā saka H. G. Dorea, ka kofeīna lietošana bērniem un vecākiem sniedz daudz ieguvumu, tad šī sieviete, dodot savam bērnam kolu, rīkojās pareizi.

Tālāk paskatīsimies, vai mums visiem tā būtu jādara. Šis jautājums ir svarīgs, it īpaši adventistu draudzē.

Vai kofeīns ir pozitīvs papildinājums veselīgam dzīvesveidam.

Ievērosiet, ka es neteicu *kafija*, *tēja* vai *redbull*, es teicu *kofeīns*. Manuprāt, tieši šajā vietā rodas apjukums, tādēļ

es fokusēšos uz kofeīnu, bet jūs jau zināt, no kurienes tas nāk.

Kofeīna izcelsme un avoti.

Cik tālu mēs zinām, tad ap 400. g. pr. Kr. Amerikā izmantoja kakao, kura pupiņas satur kofeīnu, gatavojot šokolādes dzērienu. Tēju Ķīnā lietoja, sākot ar 6. gadsimtu. Kafijas dzeršanas paradums Austrumos ir izsekots līdz 15. gadsimtam. Sufi mūki dzēra kafiju, lai negulētu lūgšanu laikā. (Es domāju, vai ir gudri tas, ka daži mācītāji mūsdienās iedrošina kafijas dzeršanu draudzēs, lai uzturētu cilvēkus nomodā sprediķa laikā. Jautājums ir — vai kofeīns palīdz uzturēt cilvēkus nomodā un veicina domāšanu lekciju laikā?) Gāzētos dzērienus, kuri satur kofeīnu, tādus kā *Coca-cola*, Amerikā sāka ražot 1866. gadā.

Izplatītākie kofeīna avoti.

Apskatīsim devas: Ēdiens/dzēriens
Kofeīna daudzums mg

Šķīstošā kafija	60-80 mg/250ml
Filtrētā kafija	60-120mg/250ml
Šķīstošā bezkofeīna kafija	2mg/250ml
Tēja	10-50mg/250ml
<i>Coca-cola</i>	36-50mg/375ml
Piena šokolāde	20mg/100g
Enerģijas dzēriens (<i>Red Bull</i>)	80mg/250ml

Attiecībā uz enerģijas dzērieniem jāsaprot, ka runa nav tik daudz par kofeīna devu, bet gan to, ka jauniem cilvēkiem ir tendence dzert vairākas devas, tādēļ tas kļūst riskantāk.

Kā kofeīns varētu uzlabot veselību.

Pētījumi ir atklājuši, ka tiem, kas dzer kafiju, ir samazināta iespēja saslimt ar kolorektālo vēzi. Tas ir interesanti, un iemesls, iespējams, ir tāds, ka kafija stimulē zarnu peristaltiku (gludās muskulatūras ritmisku viļņveidīgu saraušanos – I. B.). Tiem, kuru diēta nav laba, tā var būt pozitīva lieta. Kādreiz Holivudā bija populāras kafijas klizmas, kuru mērķis bija atbloķēt zarnas. Tāds ir kafijas medicīniskais izmantojums.

Tomēr, ja jums ir laba veģetāra diēta un jūs uzņemat pietiekami daudz šķiedrvielu, jums nebūs problēmu ar zarnu aizsprostojumiem.

Osteoporozes gadījumā kofeīns palielina kaulu lūzumu iespējamību sievietēm.

Diabēts ir slimība, kas izraisa jautājumus daudziem cilvēkiem. Interesanti, ka 2014. gadā veiktie pētījumi apgalvoja – kafijas dzeršana samazina diabēta risku. Šie dati attiecās gan uz parastās kafijas, gan bezkofeīna kafijas dzēriņiem, tādēļ nācās secināt, ka tam par iemeslu nebija kofeīns, bet citas kafijas pupiņās esošas vielas. Tālākie pētījumi apliecināja – ja kafijai tiek pievienots cukurs, nekādu veselības ieguvumu nav. Vēl jaunāku pētījumu rezultātā tika secināts, ka kofeīns paceļ cukura līmeni asinīs un palielina diabēta bīstamību. Tātad vispārējie rezultāti nebija pozitīvi.

Kā kofeīns iespaido prātu un smadzenes.

Kofeīns var palielināt dopamīna (dopamīns palīdz kontrolēt smadzeņu gandarījuma/apbalvojuma un baudas centrus – I. B.) daudzumu smadzenēs; tas ir pozitīvi, jo liek jums justies labi, normalizē garastāvokli, veicina socializēšanos, rada enerģijas pieauguma sajūtu. Taču patiesībā kofeīns enerģiju nedod, vienīgi liek justies tā, it kā jums tā būtu. Kofeīns palielina reakcijas ātrumu un veicina modrību. Tas nozīmē – ja jādara kaut kas, kur nepieciešama modrība, reakcija būs nedaudz ātrāka, tāpēc kofeīns nav atļauts sportistiem. Jūs jūtaties modrs un pamodies, bet jautājums ir – vai prāts darbojas? Vai jūs varat skaidri domāt? Ja rodas situācija, kurā nepieciešama ātra reakcija, jūs reaģēsiet ātri, bet, ja kaut kas prasa domāšanu, tad radīsies problēma, jo kofeīns veicina reakciju, bet pasliktina atmiņu. Kādā pētījumā tika atklāts, ka kofeīns palielina satraukumu, bet neuzlabo intelektuālās spējas. Kofeīns arī ietekmē mūsu reakciju stresa situācijās.

Kā kofeīns darbojas.

Daudzi no jums varbūt ir dzirdējuši par adenozintrifosfātu (universālu enerģijas avotu organismā noritošajiem biokīmiskajiem procesiem – I. B.). Adenozintrifosfāts sastāv no adenīna molekulas, ogļhidrāta ribozes un 3 fosforskābes atlikumiem. Tas, ko ēdat brokastīs (ogļhidrāti, tauki un mazliet cukura), ķermenī tiek pārvērsts par enerģijas valūtu. Kad ķermenim ir vajadzīga enerģija, tas novilks vienu fosfātu un kļūs par adenozīna difosfātu. Kad ķermenis novelk vēl vienu fosfātu, tas kļūst par adenozīna monofosfātu. Tā mums paliek tikai adenozīns, bet mums vajag vēl adenozīna fosfātus. Adenozīns pieķeras receptoriem smadzeņu šūnās un liek jums justies miegainam, jo tam piemīt nomierinošs efekts. Asins cirkulēšana uz smadzenēm paātrinās, un sāk sāpēt galva. Daudzi no jums zina – ja tajā brīdī iedzertu kafiju, galvassāpes pazustu. Daži zina, ka migrēnas gadījumā kafija var palīdzēt medicīniskā veidā. Tātad, ja iedzeram kofeīnu, tas bloķē adenozīna receptorus; ķermenis domā, ka to nav, un nelielā mērā gulēt. Jūs esat nomodā, bet vai ķermenim vēl ir enerģija? Nē, tam enerģijas nav. Tas ir līdzīgi kā braukt ar auto, redzēt iedegamies lampiņu, kura signalizē, ka tūlīt beigsies degviela, bet tā vietā, lai apstātos un uzpildītu gāzi, aizsegt brīdinājuma lampiņu ar plaukstu un turpināt braukt, sakot, ka viss ir kārtībā. Pienāks laiks, kad degviela beigsies. Tā darbojas kofeīns – tas nedod enerģiju, bet apmāna ķermeni, lai tas domātu, ka enerģijas pietiek.

Kofeīna psiholoģiskais efekts.

Pētījumi apstiprina, ka kofeīns var veicināt trauksmi un nervozitāti, kas savukārt izraisa kuņģa darbības traucējumus un pārspīlētu ķermeņa reakciju uz stresu, paātrinot sirds darbību un paaugstinot asinsspiedienu. Kofeīns veicina stresu pat tad, ja nav stresa situācijas. Jūs jūtat stresu un trauksmi tāpēc, ka lietojat kofeīnu. Kofeīns veicina trauksmi un depresivitāti pat bērnos.

Kofeīns un miegs.

Diemžēl kofeīns traucē arī miegu; lietojot to, jums būs grūtības iemigt, īpaši, ja esat gados vecāks. Ja dzerat kofeīnu 6 h pirms gulētiešanas, jums radīsies miega traucējumi. Jaunieši,

kuri lieto kofeīnu, dodas gulēt vēl, savukārt nepietiekami ilgs miegs neļauj dziļi un kārtīgi izgulēties. Dziļš miegs ir ļoti svarīgs, jo tā laikā ķermenis atjaunojas. Nepietiekams dziļais miegs negatīvi iespaido smadzeņu neironu darbību. Kāpēc tas ir svarīgi? Frontālā smadzeņu daiva ir tā, kuru izmantojam, lai domātu un pieņemtu lēmumus. Cilvēkiem smadzenes īpaši attīstās no 5 līdz 30 gadiem (meitenēm līdz 20 gadu vecumam, zēniem – līdz 30 gadu vecumam). Jauniešiem šīnī periodā notiek ļoti daudz izmaiņu ķermenī, tostarp – hormonālo izmaiņu. Ja jūs dodat viņiem kofeīnu, tas ietekmē viņu intelektu, radošumu un emocionālo inteliģenci.

Kofeīns un jaundzimušie.

Pētījumi apliecina – jo vairāk sievietē grūtniecības laikā ir lietojusi kofeīnu, jo mazāks piedzims bērns. Jaunāki pētījumi Skandināvijā atklājuši tieši to pašu. Ir izpētīts, ka kofeīna lietošana sajauc jaundzimušo smadzeņu savienojumus. No ētikas viedokļa būtu jāpadomā, vai ir pareizi mātēm dzert kofeīnu, zinot, ka tas var ietekmēt bērna svaru un centrālās nervu sistēmas attīstību.

Kofeīns un smadzeņu funkciju vadīšana.

Kādā 2015. gada pētījumā tika uzdots jautājums: “Vai kofeīna lietošana pārveido jauniešu smadzeņu vielmaiņu?” Pētījuma rezultāti apliecināja – jā, ir novērojama samazināta asins plūsma smadzenēs. Vai tas ir būtiski? Jūs nevarat padomāt, ja ir nepietiekama asins plūsma uz smadzenēm. Ietekmēta bija arī dorsolaterālās pieres daivas smadzeņu garozas darbība, kas saistīta ar saziņas elastību, plānošanu, problēmu risināšanu, uzmanības noturību, izvēli, kā arī ar telpisko darba atmiņu. Tā aktivizējas arī tad, kad tiek veikti uzdevumi, kuros nepieciešama uzvedības maiņa, piem., nepiedienīgas reakcijas novēršana. Jauniem cilvēkiem universitātē ļoti noderīgs ir kaut kas, kas novērš nepiedienīgas reakcijas. Ja kofeīnam ir spēks samazināt šīs lietas jaunos cilvēkos, tad tas, manuprāt, nav pozitīvi.

Kofeīns un radošums.

Kā ar garīgā darbā strādājošiem cilvēkiem, kuri lieto kofeīnu, lai veicinātu radošumu? Nesen tika veikts pētījums, lai atklātu, vai kafijas

lietošana veicina radošumu. Radošā darbā svarīgs aspekts ir problēmu risināšana, kam nepieciešama priekšējā smadzeņu daiva. Teksasas universitātes pētījumā tika atklāts, ka kofeīns mazina radošumu, par spīti tam, ka hipotēze bija citāda. Tātad pētījumā iesaistītie cilvēki pēc kofeīna uzņemšanas bija mazāk radoši. Vēlāk, 2014. gadā, citā vietā atkal tika veikts šāds pētījums, un atkal atklājās, ka kofeīna lietošanas rezultātā radošums pazeminās. Šie rezultāti nepārsteidz, jo, kā norādīju iepriekš, kofeīns samazina asinsriti smadzenēs.

Kofeīns un demence.

Esmu dzirdējis sakām, ka kofeīns ir labs pret Alzheimeru slimību. Diemžēl kofeīna lietošanas rezultātā smadzenēs tiek apspiests hipokamps (stimulē jaunu neironu veidošanos smadzenēs, piedalās ilgtermiņa atmiņas veidošanā – I. B.), kas tieši Alzheimeru slimniekiem jau tā ir vājš. Iedodot kofeīna dzērienu cilvēkam, kuram ir Alzheimeru slimība, pamanīsiet, ka viņš pievērš vairāk uzmanības, es jau minēju, ka kofeīns veicina uzmanību. Rodas maldīgs iespaids par veselības uzlabošanu, taču patiesībā tas tikai nozīmē, ka acis ir atvērtas, cilvēks skatās uz jums, bet nespēj domāt. Tātad kofeīns neveicina domāšanu un atmiņu.

Noslēgumā pievienošu garīgas pārdomas: **“Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 2:5)** Padomājiet par to, kāds bija Kristus. Viņš parādīja neticamu intelektu, atrisināja komplicētas problēmas un atbildēja uz grūtiem jautājumiem. Viņš saglabāja fizisku un mentālu savaldību grūtās situācijās. Vai mēs veicinām domāšanu, kāda bija Jēzum, lietojot vielu, kas palielina stresu, samazina miega kvalitāti, spēju domāt un kontrolēt emocijas un uzvedību? Nobeigumā gribu teikt: kofeīns ir narkotika, nevis uzturviela.

Tulkoja Daiga Garsila un Ieva Briča

P.S. Lekcija tulkota no prezentācijas, kas tika piedāvāta Septītās dienas adventistu 3. globālajā veselības un dzīvesveida konferencē “Tavas smadzenes un tavs ķermenis” (GLOBAL CONFERENCE ON HEALTH AND LIFESTYLE – YOUR BRAIN YOUR BODY) Loma Lindā, Kalifornijā 2019. gada jūlijā.

Lekciju un atsauces uz zinātniskajiem pētījumiem atradīsiet: <https://www.facebook.com/AdventistHealthMinistries/videos/2218685411577473/>

IZMEKLĒŠANAS TIESA DEBESĪS

Parasti nevienam jautājumu vai mācības tēmu nemēdz apspriest vai iztīrīt, iesākot ar vispārliedzošāko pierādījumu par tās patiesumu, bet šoreiz tā ir iznācis.

Izlasīsim dažus Bībeles tekstus un tad – attiecībā uz tiem – izvirzīsim visai nopietnu jautājumu, uz kuru pēc tam gan arī centīsimies atbildēt.

“Ticībā Noa (vēl pirms Plūdiem! – A.Z.), dievbijīgs būdams, saņēma Dieva aizrādījumu par vēl neredzamo un savā gādībā uzbūvēja šķirstu sava nama glābšanai; tās dēļ viņš **nicināja** pasauli un **kļuva tās taisnības mantinieks, kas nāk no ticības**” (Ebr. 11:7); “Ticībā Ābraāms, kad tika pārbaudīts, ir upurējis Īzaku, upurējis vienīgo dēlu, [...] jo viņš **domāja**, ka arī no miroņiem Dievs spēj uzmodināt; **tāpēc viņš to arī saņēma atpakaļ kā līdzību.**” (11:17-19); “Ticībā Mozus...” Tā mēs varētu turpināt, pieminot Īzaku un Jēkabu, Jāzepu, netikli Rahabu, Gideonu, Dāvidu un citus, bet ne visai saprotami ir pēdējie vārdi, kur, noslēdzot šo sarakstu, tiek teikts, ka “**Šie visi**, lai gan ticības dēļ viņi ir saņēmuši liecību, **nesaņēma apsollito.**” (11:39) Kā to saprast? Vai kļūdi jāņem lasot? Visus nule pieminētos taču parasti mēdzam saukt par “ticības varoņiem”. Lasīsim vēlreiz! **Ebr. 11:39** “Un šie visi (tātad – Noa, Ābrāms, Mozus utt. – A. Z.), lai gan ticības dēļ viņi ir saņēmuši liecību, **nesaņēma apsollito.**”

Mūsu dienās dzirdam dažus cilvēkus apgalvojot, ka viņi jau ir glābti. Kā tad tā?! Vai tie būtu kādi supervaroņi?

Vai varat iedomāties, kāpēc tā notika, kāpēc viņi, Ebreju vēstules 11. nodaļā minētie, **nesaņēma apsollito?** **Mūsu dēļ!** Jā, jā, tur tieši tā ir rakstīts: “Tāpēc, ka Dievs **mums** kaut **ko labāku** bija paredzējis, **lai viņi bez mums nesaņemtu pilnību.**” (40. p.) Kas te par lietu?

Kas šeit ir galvenais? Vai varbūt tikai rakstītais mums ir grūti saprotams?

Patiesībā viss ir pavisam vienkārši – mums tikai jāieklaujas Bībeles izteiksmē un jānoskaidro: kā mūsu pasaulē bija paredzēta cilvēku glābšana vai atpestīšana no grēka un kādā ziņā nepiepildījās šo ticīgo intereses (laicīgo Kānaānu taču viņi iemantoja). Atbildi sniedz 14. pants: “jo... viņi meklēja Tēviju”. Tas liek domāt, ka viņi meklēja Debesu Tēviju, kuru tad tiešām vēl neieguva; bet Dievs nekad nevienam lietu neatstāj nepabeigtu. Mēģināsim noskaidrot lietas būtību

Kristus reiz kādai pagāņu sievietei no Samarijas sacīja: “Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām, **jo pestīšana nāk no jūdiem.**” (Jāņa 4:22) Tikai nepārpratisim, ne jau burtiski, bet tomēr pēc Abrahāmam dotā apsollījuma: “Tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas” (1. Moz. 22:18.), jo starp šiem pēcnācējiem bija arī Kristus, Kurš mira par visas pasaules grēkiem un ieviesa paša Dieva paredzēto atšķirīgo pielūgšanas sistēmu. Domājot par šo izteicienu, arī mums – pārējām pagāņu tautām – šķiet, nebūtu ko iebilst, jāpieņem vien ir, jo Kristus taču bija jūds. Vai ne tā?

Bet vai to, runājot par pestīšanu, šodien atceras lielās baznīcas? Interesanti, ka Romas katoļi domā citādi, jo pēdējā izdotajā Katehismā (1995. g.) varam lasīt: “Ja Baznīca nespētu piedot grēkus, nebūtu cerību uz mūžīgo dzīvi. Pateiksimies Dievam, kas Baznīcai ir devis tādu dāvanu.” (983) Vai Bībelē kaut kur tā ir rakstīta? Ne! Turklāt te nebūt nav runas par ebreju baznīcu. Tāpat arī citā vietā, kur sacīts: “Tieši Baznīcā ir noglabāta pestīšanas pilnība.” (824) Lūk, kā! Šī mātes Baznīca ir uzņēmusies lielu atbildību jau ar Dieva Bauslības pārveidošanu, atbilstoši Dan. 7:25 teiktajam, kad tiešām to arī izdarīja,

un te vēl pretendē uz “pestīšanas pilnību”. Cik gan samaitāta ir kļuvusi pasaule un līdz ar to – arī Baznīca! Kādreiz taču mūsu senči vārdu “baznīca” izrunāja ar dziļu godbijību, bet te tas tiek saistīts ar ķecerību – vai gan to varētu nosaukt citādi? Vai Baznīca ar tās vadītājiem, tur ieceltiem cilvēkiem, tagad ir aizstājusi mūsu Kungu Jēzu Kristu? Bet tā taču iznāk! Vai jūs varētu tam piekrist?

Atgriezīsimies pie izteiciena “Pestīšana nāk no jūdiem”. Arī mums, adventistiem, derētu atcerēties un pārdomāt, kā tad jūdiem praktiski notika atbrīvošana no grēka, lai būtu skaidrs šajā ziņā pastāvošais Bībeles princips. Parasti runā, ka ikviens cilvēks var saņemt piedošanu, pateicoties Kristus upurim Golgātā – tikai jātic! Tā domā lielākā daļa kristiešu; bet vai pareizi domā? Vai tas ir viss?

Paša Dieva paredzētajā jūdu reliģijā, lai atbrīvotos no grēka, viss notika citādi. Kad pie Saiešanas telts atveda upurim paredzēto dzīvnieku, grēciniekam to ar savu roku vajadzēja nogalināt. Tālāk kalpošana tika iesaistīts priesteris un svētnīca. “Kalpošana zemes svētnīcā sastāvēja no divām daļām: priesteri ik dienas kalpoja svētajā vietā, bet vienreiz gadā augstais priesteris izpildīja sevišķu salīdzināšanas darbu, šķīstot svētnīcu ar kalpošanu vissvētākajā vietā.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 376) Pirmajā reizē priesteris ņēma daļu no nokautā dzīvnieka asinīm, ienesa svētajā vietā un “slācīja pret priekškaru, aiz kura atradās derības šķīrst ar grēcinieka pārkāptajiem baušļiem.” (E. Vaita “Lielā cīņa”, 377) Reizi gadā, lielajā Salīdzināšanas dienā, Augstais priesteris “iegāja Vissvētākajā vietā, lai šķīstītu visu svētnīcu”.

Cik svarīga jūdu tautai bija Salīdzināšanas diena, lasām

3. Moz. 23: 28- 30. “Šinī dienā nestrādāji nekādu darbu, jo tā ir Salīdzināšanas diena, kad jūs tiekat salīdzināti Tā Kunga, sava Dieva priekšā. Un ikviena dvēsele, kas tanī dienā nenožēlo grēkus, lai tiek izdeldēta no savas tautas vidus. Un ikviens, kas tanī dienā darīs kādu darbu, **to Es izdeldēšu** no Savas tautas vidus.” Brīdinājums būtībā ir pat daudz bargāks nekā attiecībā uz citiem grēkiem! Draud izdeldēšana...

Ja mēs šo domu paturam prātā un pārejam pie lielās Salīdzināšanas dienas visas pasaules mērogā, kas iesākās ar 1844. gadu, kad noslēdzās pravietojums par 2300 vakariem un rītiem (Dan. 8:9–14), tad redzam, cik nežēlīga ir bijusi cīņa par svētnīcas tiesību saglabāšanu, jo “mazais rags” nav kautrējies uzbrukt pat Debesu karapulka vadonim (Kristum), lai tam atņemtu “dienišķo upuri” un liktu negodā “svētuma mitekli”. Un viss tikai tādēļ, lai ļaudis nesaprastu, kā atbrīvoties no grēka.

Tomēr, sākot ar 1844. gadu, mācība par Debesu svētnīcu, kā pravietojumā teikts, tika atjaunota. To Kristus vadībā izdarīja Septītās dienas adventistu draudze.

Ko tas nozīmē praktiski? Ja visa kristīgā pasaule pārsvarā pieņem, ka grēka piedošanai un ļaunuma iznīcināšanai pietiek vienīgi ar Kristus upuri un Viņa nāvi pie krusta, tad adventisti uzsver, ka, sākot ar šo brīdi, vēl ir nepieciešama Kristus kalpošana Debesu svētnīcā, kas pienestā upura vērtību apstiprina Dieva bauslības priekšā Debesu Vissvētākajā vietā, līdzīgi kā tas kādreiz tēlaini notika jūdu zemes svētnīcā katra gada Salīdzināšanas dienā. Tādēļ, ka jūdi tajās tālajās, senajās dienās pienesu vienīgi dzīvnieku upurus, kas tikai norādīja uz Kristu, tagad tie Kristum pašam kā Augstajam Priesterim jāapstiprina ar Sava upura asinīm, lai visa agrākā upurēšana iegūtu juridisku spēku. Tāpēc arī 1844. gadā, “Debesu eņģeļu pavadīts, mūsu lielais Augstais Priesteris tad iegāja (Debesu) Vissvētākajā vietā un tur stājās Dieva priekšā, lai cilvēka labā izpildītu Savas kalpošanas darba pēdējo fāzi – veiktu Izmeklēšanas tiesas darbu un salīdzinātu visus, kuriem vien būs tiesības salīdzināšanu saņemt.” (E. Vaita “Lielā cīņā”, 429, 430) Atbilstoši Bībeles tekstam Ebr. 9:27,

“Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība un tas nenāks tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā.

kur teikts, ka “cilvēkam nolemts vienreiz mirt un pēc tam tiesa”, “mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem.” (Atkl. 20: 12) “Viņi paši tur nebūs klāt”, bet kā viņu Aizstāvis darbosies Jēzus, [...] “lai par tiem aizlūgtu Dieva priekšā.” [...] Viņš kā “Aizstāvis izskata katras nākošās paaudzes lietas (arī Noas un Abrahāma), beidzot pārbaudi ar dzīvajiem” (E. Vaita “Lielā cīņā”, 432)

Tālāk grāmatas “Lielā cīņā” 437. lappusē varam lasīt: “Kristus starpnieka darbs cilvēka labā augšā esošajā svētnīcā ir tikpat svarīga atpestīšanas plāna daļa kā Viņa nāve pie krusta. Ar upuri pie krusta Viņš iesāka darbu, kuru pēc augšāmcelšanās devās pabeigt Debesīs.” [...] “Kad izmeklēšanas darbs būs pabeigts, kad **no visiem laikmetiem** būs izskatītas un izlemtas to cilvēku lietas (arī Ebreju vēstules 11. nodaļā ietvertās), kuri saukušies par Kristus sekotājiem, tikai tad un ne ātrāk izbeigsies pārbaudes laiks un žēlastības durvis tiks aizslēgtas.” [...] “Atkritušo jūdu stāvoklis ilustrē bezrūpīgo un neticīgo vārda kristiešu stāvokli, kuri **apzināti paliek nezināšanā** par mūsu žēlsirdīgā Augstā Priestera darbu. Kad simboliskajā kalpošanā augstais priesteris iegāja vissvētākajā vietā, visam Israēlam vajadzēja sapulcēties ap svētnīcu un vissvinīgākā veidā pazemot savas dvēseles Dieva priekšā, lai katrs varētu saņemt savu grēku piedošanu un netiktu izdeldēts no draudzes vidus. Cik daudz svarīgāk šajā patiesajā Salīdzināšanas dienā saprast mūsu Augstā Priestera darbu, lai zinātu, kādu pienākumu pildīšana tiek prasīta no mums.”

(E. Vaita “Lielā cīņā”, 385. un 387.)

Var jau būt, ka visu iepriekš teikto ir grūti saprast, bet vai tad tas neatbilst Kristus mācībai Jāņa ev. 5:24–29: “Patiesi, patiesi Es jums saku: Kas Manus vārdus dzird un **tic Tam**, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība un **tas nenāks tiesā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā**. Patiesi, patiesi Es jums saku: nāk stunda un viņa ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi un, kas būs dzirdējuši, dzīvos. Jo itin kā Tēvam ir dzīvība pašam Sevī, tāpat Viņš arī Dēlam ir devis, lai Tam būtu dzīvība pašam Sevī, Un **Viņš Tam ir devis varu turēt tiesu** tāpēc, ka Viņš ir Cilvēka Dēls. Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšā dzīvībai, un tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.”?

Cik gan saudzīgi un žēlojoši pret ticīgiem cilvēkiem izturas Dievs un Jēzus Kristus! Ticībā taisnotajiem, kas gājuši cauri Zemes dzīves pārbaudījumiem, sātana uzbrukumiem un ciešanām, vairs nav personīgi jāparādās Debesu tiesā, bet viņi no nāves, kur tie tiek pārbaudīti pēc atzīmēm Debesu grāmatās, ieiet dzīvībā, turklāt visi reizē, saņemot vienādu atlīdzību, kā Kristus stāstītajā līdzībā par vīna kalna strādniekiem, kurus nolīga dažādos laikos (šajā stāstā pat laikmetos), kas tomēr saņēma vienādu algu.

Kaut tikai adventistu draudze to atcerētos, jo pēdējā laikā tā uzkrītoši maz runā par notikumiem Debesu Svētnīcā! Ja ļaunajiem spēkiem neizdevās aizkavēt 2300 dienu pravietojuma piepildīšanos ar uzbrukumu pašam Kristum (Dan. 8:8–12), tad nu tie to cenšas īstenot pie draudzes vadītājiem uz Zemes, kurus sāk nomākt vienaldzība.

Lai sasniegtu mērķi, ir nepieciešama modra izturēšanās, lūgšanas un pat gavēšana. Ar augšāmcelšanos visai drīzā nākotnē varētu sākties mūžīgas gaviles un liksmība! Arī jums tur iespējams būt un piedalīties, ja šeit uz Zemes būsit rīkojušies saprātīgi, ja būsit mācījušies no Dieva un ne tikai no cilvēkiem! Lai Jēzus Kristus Jums palīdz!

Andris Zariņš

SABATSKOLAS ELEMENTI: MŪSU JAUNIEŠU DOMAS PAR BĪBELES IZPĒTI SABATSKOLĀ

Iepriekšējos “Adventes Vēstu” numuros aplūkoju četrus sabatskolas elementus: Bībeles studijas, sadraudzība, sabiedrības aizsniegšana un starptautiskās misijas ziņas. Sākot ar šo numuru, vēlos iepazīstināt lasītājus ar sava maģistra darba rezultātiem, kas iegūti, aptaujājot adventistu draudžu jauniešus Rīgā. Tika uzdots jautājums: kā jaunieši uztver šo četru sabatskolas elementu efektivitāti mūsu draudžu sabatskolās. Šajā rakstā uzskaitīšu jauniešu novērojumus un ieteikumus par Bībeles izpēti.

Jauniešus uzklaušīju un intervēju trīs grupās. Katra grupa sniedza atšķirīgas atbildes uz vieniem un tiem pašiem jautājumiem, tomēr no šīm atbildēm ir iespējams saprast, ko mūsu jaunieši vēlētos redzēt draudžu vietējās sabatskolās.

Attiecībā uz Bībeles izpēti jaunieši vēlējas, lai sabatskolas skolotāji uzdod aktuālus jautājumus un lai vairāk pieredzējušie draudzes locekļi sniedz praktiskas atbildes, apliecinot Dieva vadību viņu ikdienā. Viņi augstu novērtē skolotāju spējas iekustināt klātesošos ar jautājumiem, kas dod iespēju līdzdalīt savu liecību par Dievu.

Jaunieši izteica vēlēšanos, lai sabatskolas skolotāji pirms sabatskolas nodarbības būtu sagatavojušies. Skolotāju sagatavotības pakāpe esot sajūtama sabatskolas vadišanas laikā. Jaunieši vēlas atrasties sabatskolas klasēs, kurās aktīvi piedalās draudzes locekļi, kam ir degsme par Dieva Vārdu. Viņi vēlas dzirdēt no šiem draudzes locekļiem dzīvas liecības par Dieva spēku, dzirdēt par dzīves pieredzi un saņemt atbildes uz sev interesējošiem jautājumiem. Jaunieši vēlas uzzināt, kā jaunatraso patiesību īstenot dzīvē praktiski.

Jaunieši ļoti pozitīvi novērtē, ka sabatskola notiek mazās grupās ar daudz jautājumiem, kuri izriet no Bībeles. Viņi vēlas piedalīties Bībeles izpētē, nevis tikai parunāt par labām lietām, klausīties lozungus, saukļus un apgalvojumus, kuri ir skanējuši jau gadu desmitiem. Varbūt tieši šī iemesla dēļ jaunieši vairāk vērtē Bībeles izpētes materiālus, kuros aplūkota konkrēta Bībeles grāmata, nevis tematiskos apcerējumus, jo, aplūkojot konkrētu Bībeles grāmatu,

tiek pētīti Bībeles panti, nevis cilvēku viedokļi. Kādi no jauniešiem sūdzējās, ka bieži vien sabatskolā tiek aplūkoti viedokļi, nevis pētīti Bībeles panti. Citiem vārdiem – sabatskolā nenotiek Bībeles izpēte.

Visi jaunieši atzīmēja, ka viņiem nepatīk strīdi starp sabatskolas dalībniekiem. Viņuprāt, šie strīdi un doktrīnu cīņas padara sabatskolu nepievilcīgu. Kādi no jauniešiem pat piezīmēja, ka sabatskola ir pārbaudījums, kuru var izturēt tikai norūdīti kristieši, un ka tajā nav vietas jaunpienācējiem bez pieredzes. Specifiska adventistu žargona lietošana sabatskolā padara to nesaprotamu tiem, kuri nav mācīti. Jaunieši norādīja, ka kļūdu meklēšana, kritizēšana, atšķirīgu viedokļu nonievāšana un nosodīšana padara sabatskolu stīvu un aukstu. Viņiem nav patīkami tie sabatskolas brīži, kuros notiek tikai dažu dominējošu sabatskolas dalībnieku viedokļu apliecināšana. Jaunajiem cilvēkiem radās pamatots jautājums: bet ko domā pārējie sabatskolas dalībnieki; kāpēc viņi klusē?

Iespējams, šī iemesla pēc jaunieši uzskata, ka sabatskola jauniešu grupās ir labāka nekā kopā ar visām pārējām paaudzēm. Viņi uzskata, ka jauniešu grupas sabatskola ir brīva no visām iepriekš minētajām negācijām. Tajā pašā laikā jaunieši izteica vērtējumu, ka sabatskola ir svarīga visām paaudzēm un ka viņi vēlas, lai pieaugušo klases spētu novērst negācijas, kuras atgrūž jauniešus, jo viņi labprāt piedalītos nodarbībās kopā ar pieredzējušiem kristiešiem.

Jauniešus piesaista skolotāju uzdotie jautājumi, atbildes uz kuriem nav iepriekš zināmas. Jautājumi ar jau iepriekš zināmām atbildēm

jauniešiem šķiet garlaicīgi un virspusēji. Tieši jautājumi ar iepriekš nezināmām atbildēm, viņuprāt, ir tie, kuri mudina pētīt Bībeli ne tikai sabatskolas laikā, bet arī mājās. Jaunieši meklē dziļu Bībeles izpēti un ilgojas pēc atklājumiem garīgajā dzīvē.

Viena no grupām uzsvēra, ka sabatskola ir labāk uztverama, ja tiek lietoti uzskates līdzekļi – tie var būt visdažādākie vizuāli uzskatāmie līdzekļi, kuri palīdz ilustrēt Bībeles tematu.

Jaunieši uzsvēra, ka ļoti augstu vērtē skolotājus, kuri spēj būt elastīgi un pielāgoties auditorijai, pasniedzot doto sabatskolas tematu. Taču viņiem ir bijusi saskare arī ar skolotājiem, kuri neprot pieskaņoties klātesošo, īpaši iesācēju, vajadzībām un pasniedz tematu, pat neievērojot, vai klātesošie spēj tam tikt līdzī. Viņi uzsvēra, ka nevar būt tā, ka skolotājam ir viens virziens, bet klātesošajiem sabatskolā – cits, jo tad sabatskolas pasniegšana nav efektīva.

Jaunieši izcēla pozitīvās prakses, kādas viņi ir novērojuši sabatskolā, runājot par Bībeles izpēti:

- labi un aktuāli jautājumi par Bībeles pantiem;
 - prasmīga analīze;
 - darbs mazās grupās, kur visi ir iesaistīti;
 - liecināšana par piedzīvojumiem ar Dievu un praktiskas dabas padomi no pieredzējušiem draudzes locekļiem;
 - jaunatklājumi, mērķtiecība, mērķa sasniegšana, iedvesma, motivācija un dedzība Bībeles izpētē.
- Daudz vietas tika atvēlēts arī novērojumiem par negatīvajām lietām sabatskolā Bībeles izpētes laikā. (*Turpinājums 23.lpp.*)

EJOT KOPĀ AR DIEVU

Anna Šlakota (28) ir aktīva jauniene, kura ikdienā vada biedrību "KĒFA". Savā dzīvē viņa ir piedzīvojusi, ka Dievs ir mīlošs un pārmetumu vietā dod gudrību, risinājumus un mierinājumu. Viņš ir blakus vienmēr.

Pastāsti, ko Tu dari ikdienā!

Mana ikdiena jau 4.5 gadus ir biedrības "KĒFA" vadīšana. Ko mēs darām? "KĒFA" ir tikpat kā mūsu Ceļa meklētāju (CM) klubs, tikai tas ir reģistrēts juridiski. "KĒFAs" darba centrā ir iknedēļas CM nodarbības, kuras apmeklē gan tie bērni, kuri ir no draudzes, gan tie, kuri nav. "KĒFA" darbojas plašāk nekā CM klubs. Pateicoties biedrības statusam, iespējams izdarīt to, ko mēs kā klubs un es kā direktore iepriekš nevarējām pagūt, kad strādāju algotu darbu citā vietā un tikai brīvajā laikā biju iesaistīta CM klubā. Piemēram, organizēt pasākumu ciklus skolās pret atkarībām, pasniegt Bībeles stundas dienas centros u. t.t.

Mums ir iespējas piesaistīt vairāk jauniešus no malas – praktikantus, jauniešus bezdarbniekus caur Nodarbinātības valsts aģentūru. Tā ir dubultā kalpošana – no vienas puses jaunieši iegūst darbam nepieciešamās iemaņas, pieredzi, par ko viņi bieži ir pateicīgi, no otras puses – viņi praktiskajā dzīvē

iepazīstas ar kristietību, jo daļa no "KĒFAs" komandas ir adventisti. Mums šī ir iespēja neformālā veidā liecināt. Viņi redz, ko un kāpēc mēs darām, kā arī gandrīz katru nedēļu notiek sapulces. Tās sākas ar mūsu "organizācijas mācītāja" Aleksandra Podbrezka 10 minūšu svētrunu un noslēdzas ar manu aizlūgšanu par katru kolēģi. Katram ir brīva iespēja – palikt uz lūgšanu vai nepalikt. Mēs cienām katru kolēģi, neskatoties uz viņa ticību, un cenšamies neko neuzspiest, tomēr mēs neslēpjam, ka esam kristieši. Līdz šim pie mums strādājuši 52 jaunieši, kuri nav no draudzes, uz laiku no dažām nedēļām līdz pat pus gadam. Ar daļu no jauniešiem izveidojusies draudzība, kuras rezultātā viņi nākuši uz draudzi, piedalījušies draudzes organizētajos pasākumos. Citi turpretī palikuši vairāk kā novērotāji. Bet es ticu, ka katrā sirdī Dievam bijusi iespēja darboties un lauzt stereotipus par kristiešiem.

Tomēr tas viss strādā tikai tad, kad komandā ir vēl citi adventisti.

K Katru dienu
un katru
sekundi
Dievs man ir klāt.
Mēs ejam pa dzīvi
divatā!

Pateicoties Erasmus+ projektiem tas ir iespējams. Šobrīd mēs uzņemam jau sesto brīvprātīgo no citas valsts, šoreiz – uz gadu. Iepriekš pie mums bija trīs jaunieši uz diviem mēnešiem. Visi viņi ir adventisti, un tas palīdz veidot adventistu vidi.

Projektu vadība ir mans lielākais darbs un nopūtas. Projekti nenožīmē tikai papildu palīgus, tas nozīmē arī nemitīgas atskaites, lietvedību, sekošanu līdzī, lai izdotos projektā ieplānotais u.c. Tās ir svētības, bet arī liels izaicinājums. Viena lieta ir uzrakstīt projektu, bet, kad pēc gada to realizē, bieži situācija ir izmainījusies un viss neizdodas, kā bija sākotnēji domāts. Tomēr mēs atbildam par to, lai viss projektā norādītais tiktu īstenots. Visu laiku jāmeklē risinājumi. Es viena ar to netiktu galā, bet par mūsu organizācijas ģenerāldirektoru ir iecelts Dievs. Tāpēc arī problēmsituācijas kārtu mūsu Ģenerāldirektors.

Starp citu, izmantošu iespēju un padalīšos – šeit pieejama informācija

par projektu, kurš norisinās
pašlaik: gogetfunding.com/yfy/

Kas Tevi pamudināja būt par Jēzus sekotāju?

Tagad varu teikt, ka Dievs
kārtotja apstākļus, lika aizdomāties
un caur Svēto Garu uzrunāja
manu sirdi. Toreiz viss nebija tik
viegli. Kad mācījos 7. klasē, mani
notrieca mašina. Traumas rezultātā
guvu smadzeņu satricinājumu.
Divas nedēļas biju slimnīcā, pēc
tam – divus mēnešus mājās. Mājās
bija neizturami garlaicīgi, bet uz
skolu iet nevarēju tādēļ, ka pēc
satricinājuma nespēju pat lasīt –
divas rindiņas palasu un paliek slikta
dūša. Tajā laikā saņēmu ielūgumu
uz CM nodarbībām. Aizgāju, un pēc
tam nebija nevienas nodarbības,
kuru izlaistu. Divus gadus vienkārši
apmeklēju nodarbības, Carnikava
bija mana pirmā CM nometne.
Pēc tam biju skolotāja palīgs, tad
skolotājs, pēc tam direktora vietnieks
un visbeidzot – kluba direktors.
Katrā nedēļā nodarbībā! Protams,
darbojās Dievs, bet caur cilvēkiem
un apstākļiem. Liela nozīme bija
Fēlikssam Lokšinskim. Gribu teikt
skolotājiem – nenovērtējiet par zemu
bērnu potenciālu! Fēlikss noteikti
ticēja man, jo deva darbus, uzticēja
atbildīgas lietas. Tas noteikti atstāja
iespaidu!

2006. gada 12. augustā kristījos,
šogad nosvinēju jau 13 brīnišķīgus
gadus ar Dievu. Katru gadu kristību
gadadienā saņēmu kādu īpašu
dāvanu. Bet pēdējie divi gadi bija
ļoti īpaši – pagājušā gada 12. augustā
mēs ar Oskaru, tagad jau manu vīru,
uzsākām īpašo draudzību, bet šogad
12. augustā iesniedzām iesniegumu
dzimtsarakstu nodaļā.

 Tāds ir Dievs
– mīlošs,
tāds, kurš
dod gudrību,
mierinājumu
un risinājumus
nepārmetot.

Dievs dod “ar kaudzīti”. Es lūdzu, un Viņš dod vislabāko un vēl pāri malām!

Kā atšķirās Tava dzīve, pirms Tu iepazīni Dievu, no dzīves pēc tam?

Mani dzīves plāni atšķirās par
visiem 180 grādiem. Ak vai, kādas
man bija domas un idejas 13 gados!
Pavisam ne kristīgas... Bet Dievs mani
apstādināja un lika visu pārvērtēt.
Viņš man piedāvāja kaut ko daudz,
daudz lielāku par to, ko varēju
iedomāties, un es nevarēju atteikties!

Tagad man ir pavisam citi
principi, citi mērķi un citas vērtības.
Bet vislielākais ieguvums – es neesmu
viena. Katru dienu un katru sekundi
Dievs man ir klāt. Mēs ejam pa dzīvi
divatā! Kad es esmu laba vai slikta,
kad es esmu pazemīga Viņa meita vai
ļoti kaprīza, katrā dienā Viņš mani
mīl un ir man blakus! Tā ir vislielākā
atziņa, kas ietekmē visu!

Kurš Bībeles pants ir Tev īpaši mīļš?

“Bet, ja kādam no jums trūkst
gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas
visiem dod devīgi un nepārmezdams,
un viņam taps dots” (Jēkaba 1:5).
Priekš manis šajā pantā viss ir
izteikts. Pirmkārt, “visiem”! Un visiem
nozīmē – visiem! Dievs ir pieejams
katram. Otrkārt, “dod devīgi”. To
es esmu tik bieži piedzīvojuši savā
dzīvē. Es bieži saku, ka Dievs dod
“ar kaudzīti”. Es lūdzu, un Viņš
dod vislabāko un vēl pāri malām!
Treškārt, “nepārmezdams”, ne kā
cilvēki. Cilvēks, ja dod, tad bieži
kopā ar padomu. Šajā pasaulē tik
daudz pārmetumu. Bet Dievs dod
risinājumu gan tad, kad nokļūstu
nepatīkšanās nejausī, gan glābj
tad, kad es pati esmu vainīga kādā
problēmā. Tāds ir Dievs – mīlošs, tāds,
kurš dod gudrību, mierinājumu un
risinājumus nepārmetot.

(Turpinājums no 21.lpp.)

Jauniešiem nepatīk:

- ka skolotājam trūkst

kompetences;

- ja uzdotie jautājumi nav
praktiski;

- ja atbildes uz jautājumiem ir
iepriekš zināmas;

- ka skolotājs nepiedāvā noteiktu
virzienu nodarbībai;

- ja debates nerasniedz mērķi;

- ja nodarbības notiek pārāk lielās
klasēs, kur lielākā daļa sabatskolas
dalībnieku klusē;

- ja nav dzīvu liecību par Dieva
darbību ikdienā;

- doktrināri strīdi starp
dalībniekiem, kritikas gaisotne un
dominējoši runātāji.

Jaunieši bija vienprātīgi,
ka Bībeles izpēte sabatskolā ir
vissvarīgākā nodarbības daļa, kura
palīdz viņiem garīgi augt un iepazīt
Jēzu Kristu. Pretēji sabatskolas
rokasgrāmatas apgalvojumam
jaunieši nekad nav piedzīvojuši
mūsu sabatskolās lūgšanu
programmu izstrādi vai aizlūgšanas
par vajadzībām sabatskolas laikā.
Viņi izteica vēlēšanos pieaugt spējā
interpretēt un izmantot Bībeles
principus savā dzīvē, tomēr arī
norādīja, ka tam ir nepieciešami
nosacījumi: skolotāju kompetence,
laba komunikācija, diskusiju
atmosfēra, saturīgi jautājumi un
mazās grupas.

Jaunieši apliecināja, ka garīgajā
izaugsmē sabatskola tiem ir
svarīga. Manuprāt, šis ir viens no
būtiskākajiem atklājumiem manā
pētījumā. Dažkārt kādi ir apgalvojuši,
ka jauniešiem sabatskola neinteresē.
Saskaņā ar manu pētījumu tā nav
patiesība. Gluži pretēji – jauniešiem
interesē dziļa Bībeles izpēte, taču
viņi min nosacījumus, pie kuriem
uzlūko šo Bībeles izpēti kā efektīvu.
Manuprāt, sabatskolas skolotājiem un
arī pārējiem sabatskolas dalībniekiem
šie mūsu jauniešu novērojumi
būtu jāņem vērā, lai padarītu
sabatskolu par efektīvu līdzekli siržu
aizsniegšanā un dvēseļu mantošanā
Kristum.

Nākamajā reizē apskatīsim, ko
mūsu jaunieši domā par sadraudzību
sabatskolas laikā.

*Andris Pešelis, LDS Sabatskolas
nodaļas vadītājs*

Pazudis Vācijā

Sveiks, draugs! Pirmais mācību gada brīvlaiks ir aizvadīts, un klāt Latvijas jubilejas mēnesis. Iespējams, Tev un tavai ģimenei ir kādas jaukas svētku svinēšanas tradīcijas. Priecāsimies, ja mums par tām pastāstīsi, kā arī – kuri svētki Tev patīk vislabāk un kā tos svinī. Sūti savu stāstiņu uz e-pastu adventesvestis@inbox.lv un pieliec klāt kādu foto no saviem mīlākajiem svētkiem. Gaidīsim! ☺

Bet nu – par šīs reizes stāstiņu. Apmaldīšanās svešā pilsētā ir viena no manām nejaukākajām pieredzēm. Tieši tāpat kā zēns stāstā, arī es apmaldījos vienā no Vācijas pilsētām, tās likumainajās ieliņās. Staigāju uz riņķi vien, katrreiz atgriežoties vienā un tajā pašā punktā, kamēr vairs nepavisam nesapratu, kurp lai dodos. Karte nepalīdzēja, mana vācu valoda arī ir visai bēdīga, bet internetam nebija vajadzīgā pieslēguma. Manā gadījumā Dievs sūtīja kādu laipnu vīru, kurš parādīja īsto ceļu.

Lai Tevi nemulsina stāstā pieminētās maksas telefona būdiņas – šis notikums norisinās laikā, kad mobilo telefonu ēra vēl nebija sākusies. ☺ Bet nu – stāstiņš!

Kad viņi beidzot ieradās Vācijā, Breds bija pārguris, viņa ķermenī sāpēja katrs kauliņš. Lidmašīnā no Sanfrancisko viņi ar tēti bija pavadījuši 10 stundas. Kaut gan Vācijā viņi ielidoja agrā rītā, mājās – ASV – šobrīd bija nedaudz pēc pusnakts.

Tiklīdz tēvs apsēdās pie irētā auto stūres, Breds atļaidās sēdekli un aizmiga dziļā miegā. Nākamā lieta, ko viņš redzēja, bija tētis, kurš purināja Breda plecu, lai viņu pamodinātu. Vēl joprojām samiegojies, Breds mirkšķināja acis spožajā saules gaismā. Viņi bija apstājušies lielas ēkas priekšā.

“Es tikai darišu zināmu saviem biroja darbiniekiem, ka esam ieradusies,” teica tēvs. “Pāri ielai ir parks. Pagaidi mani tur. Es nekavēšos ilgi.”

Breda acis sūrstēja, kājas likās kā no gumijas. Vienīgais, pēc kā viņš ilgojās, bija apsēsties uz viena no parka soliņiem un mazliet pasnaust, tomēr zēns piespieda sevi turpināt staigāt, lai paliktu nomodā.

Sasniedzis parka malu, Breds nolēma aiziet nedaudz tālāk. Lēnām viņš gāja pa šaurajām, likumainajām ieliņām, skatīdamies uz zemajām ēkām, kuras atradās tuvu viena otrai. Apejot ap stūri, Breda acīm pavērās plaša, lēni plūstoša upe. Viņš gāja gar zālāino upes krastu un vēroja mazās laiviņas. Zēns tik ļoti aizrāvās ar visu, ko redzēja, ka zaudēja jebkādu laika izjūtu.

Piepeši Breds attapās, ka tēvs meklēs viņu parkā. Zēns palūkojās sev visapkārt un saprata, ka īsti nesaprot, no kuras puses atnācis.

“Izskatās, ka šis ir īsākais ceļš atpakaļ uz parku,” viņš pie sevis

Uzdevums!

1) atceries atsūtīt mums aprakstu par saviem mīļākajiem svētkiem,

2) sameklē Bibēlē notikumu/ notikumus ar kādu, kas ir apmaldījies un ar Dieva palīdzību atradis isto ceļu. Atceries, ka Dievs var darboties arī caur cilvēkiem, dzīvniekiem un notikumiem!

Atmiņas pants:

“Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat. Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu.” (Jer. 29:11,12)

nodomāja, dodamies pa vienu no ieliņām. “Jau pēc pāris minūtēm man vajadzētu būt atpakaļ.”

Šaurā iela locījās pa kreisi, tad pa labi, līdz beidzot atdūrās šķērsielā, kuras priekšā pletās autostāvieta.

“Nepareizi, nepareizi, nepareizi!” Breds murmināja.

Atsaucot atmiņā vietas, kurām gājis garām, Breds izvēlējās citu ielu. Viņš varēja iztēloties, cik ļoti noraizējies būs tēvs, kad neatradīs Bredu parkā... Izmisis viņš sāka skriet. Lejā pa vienu ielu, augšā pa citu, tad atkal citu. Katra šaurā iela, šķiet, vijās un griežas tieši turp, kur viņam vajadzētu nokļūt, bet tad strauji aizgāja pavisam citā virzienā.

Zēna sirds strauji sitās, un no nepārtrauktās skriešanas viņš bija pavisam aizsiesies. Nu viņš bija apmaldījies pavisam. Zēns pat nezināja, kādā virzienā iet, lai tiktu atpakaļ uz upi. Beidzot viņš apstājās un aizvēra acis.

“Lūdzu, Dievs, parādi man ceļu atpakaļ!” viņš lūdās.

Atvēris acis, Breds apgāja ap stūri un aiz pārsteiguma apstājās. Viņš stāvēja pretī lielam laukumam, un laukuma vidū slējās lielākā katedrāle, kādu viņš jebkad bija redzējis. Šķita, ka tās smaile sniedzas līdz pašām debesīm. Breds gandrīz varēja sajūst Dieva klātbūtni. Kaut kas viņu mudināja doties uz lielajām ieejas durvīm. Pie ieejas stāvēja puisis apmēram Breda vecumā.

“Vai tu vari man palīdzēt?” Breds vaicāja.

Puisis paskatījās uz viņu bez emocijām.

“Protams,” Breds domāja, “viņš nerunā angliiski.”

Piepeši puisis Bredam draudzīgi uzsmaidīja, tad, rādot uz sevi, teica:

“Karls” un ar jautājošu skatienu gaidīja Breda atbildi.

Breds norādīja uz sevi un teica: “Breds”. Tad viņš ar žestiem rādīja, ka paņem telefonu un ievada numuru.

“Ā, telefons!” iesaucās Karls, viņa acis iemirdzējās. Breds jutās pārsteigts un priecīgs, ka vārds *telefons* abās valodās tiek izrunāts vienādi. Karls pamāja un aicināja Bredu sev līdzī. Viņi šķērsoja laukumu un nonāca pie maksas telefona būdiņām.

Breds uzrakstīja uz mazas papīra lapiņas tēva kompānijas nosaukumu un iedeva to Karlam. Karls sameklēja telefona grāmatā numuru, iemeta aparātā pāris vācu monētas, un drīz vien Breds jau bija izskaidrojis situāciju angliiski runājošai sekretārei.

Kad tēvs ieradās pie katedrāles, viņš apskāva Bredu un teica: “Šis ir atkal viens pierādījums, ka Dievs atbild mūsu lūgšanas. Es lūdzu, lai Dievs tevi pasargā un vada tavus soļus, un Viņš tevi aizvadīja tieši uz baznīcu!”

Tad Breds iepazīstināja Karlu ar savu tēti. Tēvs runāja vāciski, tāpēc viņš varēja pateikties Karlam par palīdzību. Tad visi trīs iegāja katedrālē, lai pateiktos Dievam par uzklaušītajām lūgšanām.

Kad viņi nolieca galvu lūgšanā, Breds domāja par Karlu, kurš lūdza vācu valodā, kamēr viņš pats lūdza angliiski. Zēns pasmaidīja, kad iedomājās par cilvēkiem visā pasaulē, kuri lūdz Dievu atšķirīgās valodās, un Dievs saprot un atbild ikvienam.

“Tā ir patiesība,” Breds domāja, “Dieva mīlestība ir visaptveroša valoda.”

RĪTA SVEICIENS 2020

Es ticu...
PA ĪSTAM

ŠONS BŪNSTRA

"Patmos"
jaunums

Daniels kopā ar lauvām

Krā: Brālīt, ko tu tik citīgi klapē? Visa māja skan!

Krū: Es taisu medaļu.

Krā: O, medaļu?! Un kam tā būs? Varbūt man par to, ka vakar sakārtoju tavu grāmatu plauktu?

Krū: Nē, tā būs man!

Krā: Par ko tad tev?

Krū: Par drosmi. Es, ja gribi zināt, esmu pats drosmīgākais vārnu puika, kāds vien redzēts!

Krā: Tiešām? Kur tā tava drosme bija samanāma? Pastāsti, lai es arī to varu ieraudzīt.

Krū: Vakar parkā, māšuk, es, tavs varonīgais brālis, piecīnīju kaķi! Viens pats! Šis kaķis bija noķēris zvirbulēnu un jau gatavojās to aprīt, kad ierados es – varonis un drosminieks! Tad es tā sadevu tam rijīgajam plēsonim pa mizu, ka maz nelikās! Viņš palaida vaļā mazo zvirbulbērnu un aizlaidās no manis vienā sekundē! Nobijās, kad es tev saku! Varonis es esmu! Un varoņi ir pelnījuši medaļas!

Krā: Jā, jā, un tad nu varoņi paši sev tās piešķir! Īpaši lielībnieki.

Krū: Zini, es esmu tikpat kā lauvu uzvarējis, vai tu to saproti?

Krā: Ā, nu jau lauvu? Tikko vēl tas bija kaķis.

Krū: Vai nezini, ka kaķi ir no lauvu cilts? **Lauvas** ir viena no lielo kaķu sugām, kas pieder pie panterām.

Krā: Vai tev, Krū, kādreiz ir nācies nokļūt aci pret aci ar istu lauvu?

Krū: Jā, ir! Un es gandrīz nemaz nenobijos!

Krā: Tāpēc, ka starp tevi un lauvu bija krātiņa žogs zoodārzā, kad tur bijām vasarā! Aiz žoga visi ir varoņi.

Mamma: Bērni, vai zināt, ka

lauvas ir plēsīgākā suga visā kaķu dzimtā? Plēsīgāko dzīvnieku Top 10 sarakstā lauva ieņem otro vietu uzreiz aiz lielās, baltās haizivs.

Krū: Labi gan, ka Latvijā lauvas tāpat vien nepastaigājas nevienā mežā! Es esmu DIEVAM pateicīgs, ka VIŅŠ lauvas ir novietojis kaut kur citur, tā patālāk pasaulē!

Mamma: Tās citas vietas, kur dzīvo lauvas, ir Āfrika un arī Indija. Tās sastopamas mežainās, krūmainās, kalnainās un pustuksnešainās vietās.

Krā: Esmu redzējusi, ka lauvu tēti ir lielāki par lauvu mammām. Viņiem ir skaistas krēpes, bet mammām tādu nav.

Mamma: Lielāko diennakts daļu, apmēram 20 stundas, lauvas atpūšas.

Krū: Oi, tad pārējās četras stundas visiem ir ļoti jāuzmanās!

Krā: Mammucīt, vai lauvas prot dziedāt?

Mamma: Nē, Krā, lauvas var nūrdēt, murrāt, šņākt, klepot, ņaudēt, nūrkstēt, rūkt un rēkt.

Krū: Varu iedomāties, ka visi sastingst, kad varenaus lauva ierēcas!

Mamma: Kad lauva ierēcas, rēcienu var dzirdēt līdz 8 km tālu.

Krā: Lauvas ir tik drosmīgi. Ne velti lauvu sauc par džungļu karali!

Krū: Kaut ko tik varenu tikai DIEVS var uzradīt!

Mamma: Vai zināt, ka Bībelē lauva ir pieminēta 130 reizes? Salamana pamācībās, 30. nodaļā rakstīts šādi: "Lauva, varens zvērs starpā, kas nekad nevienam negriež ceļu un neviena priekšā negriežas atpakaļ."

Krū: O, es arī gribētu būt tik drosmīgs!

Mamma: Vai zināt, ka savas drosmes dēļ JĒZUS Bībelē ir raksturots kā "...Lauva no Jūdās cilts" (Atklāsmes 5:5)?

Krā: Lauva saistās ar drosmi.

Mamma: Lūk, kāda drosme piemīt Kristum! Kad JĒZUS bija pieaudzis, viņš daudzkārt drosmīgi aizstāvēja patiesību. JĒZUS allaž izturējās pret cilvēkiem taisnīgi, un tas prasīja drosmi.

Krū: Man arī ir vajadzīga drosme, lai es pret visiem būtu taisnīgs un paties.

Krā: Tas nav viegli. Īpaši tad, kad visi nostājas pret tevi.

Mamma: Visgrūtākajā brīdī visi draugi JĒZU pameta un bēga. Viņam vienatnē bija jāiztur vissmagākais pārbaudījums savā dzīvē. Viņš bija viens, kad Viņu nelikumīgi un netaisnīgi tiesāja, izsmēja, spīdzināja un kad Viņš mira mokošā nāvē. Visu šo notikumu laikā JĒZUS ne uz brīdi nezaudēja drosmi.

Krū: Cilvēki var būt laimīgi, ka viņiem ir tāds JĒZUS, kurš pats ir tik drosmīgs un var ikvienu cilvēku padarīt drosmīgu, pat visbailīgāko!

Krā: Ja tikai viņi to saprot un vērtē...

Mamma: Atcerieties, bērni, to stāstiņu Bībelē par Daniēlu lauvu bedrē! Viņš bija ļoti drosmīgs vīrs.

Krū: O, jā! Bet es atceros, ka Daniēls bija nonācis pamatīgās nepatīkšanās, viņu pat iemeta dziļā bedrē pie lauvām!

Mamma: Vai zināt, kāpēc?

Krā: Tāpēc, ka ķēniņam Dārijam ļoti patika Daniēls, jo viņš bija labs un gudrs.

Krū: Kēniņš iecēla Daniēlu par galveno pārvaldnieku savā valstī, un citi gudrie palika vai zili no skaudības. Tie saplānoja nodarīt Daniēlam ļaunu.

Krā: Jā, jā, viņi teica kēniņam pieglaimīgās balstiņās: “Tev, ak, kēniņ, jāizdod likumiņš, lai trīsdesmit dienas neviens neko nelūdz nevienam dievam vai cilvēkam, tikai tev, kēniņ! Ja kāds neklausīs šim likumam, viņš jāiemet pie lauvām!”

Mamma: Kēniņš neko nenojauta un lika šo likumu pierakstīt. Kad Daniēls izdzirdēja par jauno likumu, viņš vienā mierā devās mājās un, kā bija pieradis, runājās lūgšanā ar DIEVU. Daniēla skaugi zināja, ka Daniēls ir savam DIEVAM uzticīgs un nepārtrauks lūgšanas. Viņi ķīkināja un priecājās ļaunā priekā: “Nu lauviņām būs gards kumosīņš vakariņās!”

Krū: Man tie skaudīgie vīreļi galīgi nepatīk. Viņiem pašiem nenāktu par sliktu neaizmirstamas vakariņas ar lauviņām. Tad viņi redzētu, kā ir darīt pāri godīgam cilvēkam!

Mamma: Kēniņš Dārijs saprata nekrietno vīru viltību, bet bija par vēlu, likumu atcelt vairs nevarēja. Ar bēdu pilnu sirdi kēniņš lika savu uzticamo draugu iemest lauvu bedrē. “Es ceru, ka Dievs, kuram tu kalpo, tevi izglābs,” viņš sacīja Daniēlam. Nabaga kēniņš no bēdām nevarēja aizmigt visu nakti.

Krū: Pats jau vainīgs. Pirms pieņemt dīvainus likumus, nemaz nebūtu bijis slikti drusciņ padomāt, tad arī miegs nāktu labāk!

Krā: Bet Daniēls patiesām bija ļoti drosmīgs.

Krū: Es laikam, pirms tiktu līdz lauvām, no bailēm jau būtu pagalam!

Mamma: Uzticība DIEVAM atņem bailes, Krū. Bet kēniņš nākamajā rītā steigšus devās pie lauvu bedres un sauca: “Daniēl, tu dzīvā DIEVA kalps! Vai DIEVS, kam tu kalpo, ir izglābis tevi no lauvām?”

Krū: Es zinu! Protams, Daniēls bija dzīvs! Plēsonīgie, badīgie un niknie lauvas bija uzvedušies kā maigi jēriņi, jo DIEVS bija atsūtījis Savu eņģeli, kas aizvēra lauvām rīkles, lai tās Daniēlu neaiztiktu.

DIEVS izglāba Daniēlu.

Krā: Protams, DIEVS to var izdarīt. VIŅŠ taču Pats lauvas ir radījis!

Mamma: Nu kēniņš bija ļoti priecīgs. Viņš pavēlēja visiem cilvēkiem valstī cienīt un klausīt Daniēla DIEVU, jo tikai patiesais DIEVS dara lielus brīnumus.

Krā: Labi gan, ka Daniēls nenobijās!

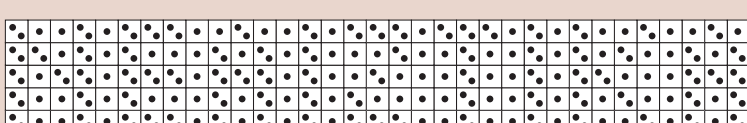
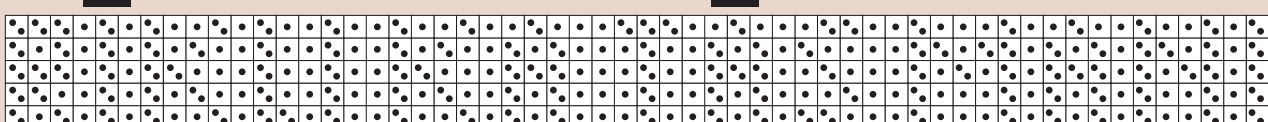
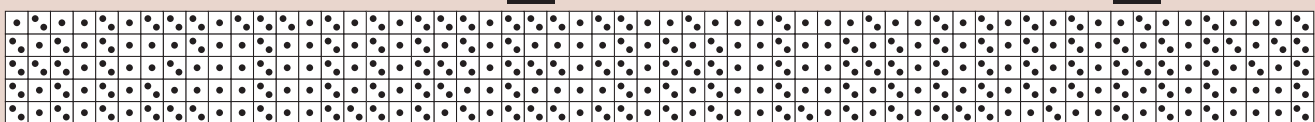
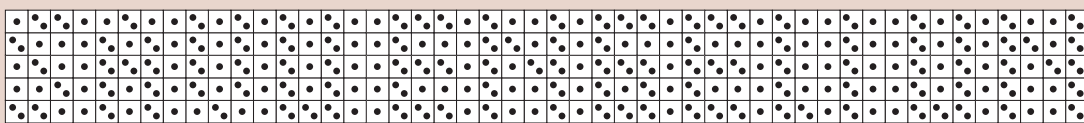
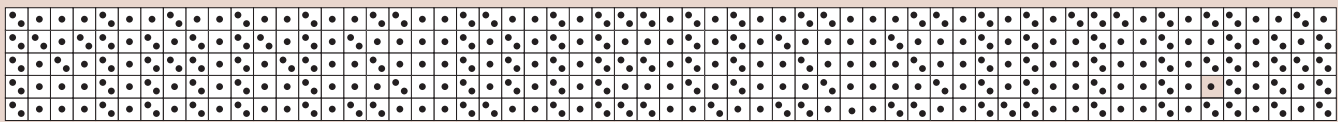
Krū: Es domāju, ja tie, kuri sevi sauc par DIEVA draugiem, būtu drusciņ drosmīgāki, Debesis jau šodien būtu uz zemes!

Mamma: Miļlais lasītāj, esi apņēmības pilns palikt uzticīgs DIEVAM, un Viņš tev vienmēr piešķirs nepieciešamo drosmi! JĒZUS teica: **”Esiet drosmīgi! Es pasauli esmu uzvarējis.”** (Jāņa 16:33.)

Krā: Ar JĒZU mēs esam uzvarētāji, vai ne?

Krū: Jā, ja tikai esam Uzvarētāja komandā!

Izkrāso rūtiņas, kurās ir divi punktiņi, lai uzzinātu Daniela atbildi kēniņam pēc nakšņošanas lauvu bedrē.

KALENDĀRS
gaišākai dienai
2020